

Αλφα

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

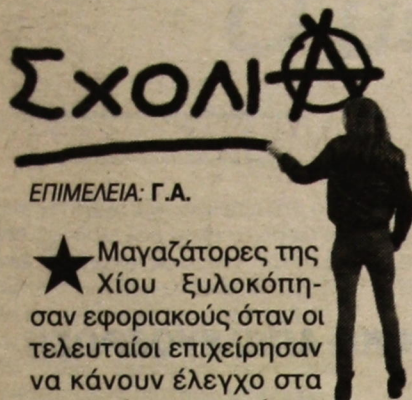
ΣΑΒΒΑΤΟ 22 ΙΟΥΝΙΟΥ 1996 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 2ο • ΦΥΛΛΟ 59ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 200

“Εκείνες τις ώρες οι άνθρωποι, ακόμα και τα χωροταξικά σημεία αναφοράς της πόλης, άλλαζαν ολοκληρωτικά. Η επανάσταση τα μεταμόρφωνε όλα. Ο ίδιος ο ρυθμός της ζωής είχε γίνει αλληλέγγυος και, κατά συνέπεια, συλλογικός. Τα καθοριστικά στοιχεία για τη ζωή των πολιτών, που ανάβλυζε από παντού χάρη στην επανάσταση, είχαν αντικαταστήσει όλα τα παλιά σημεία αναφοράς. Οδηγός στην πόλη τώρα ήταν τα οδοφράγματα, οι λαϊκές τραπεζαρίες που είχαν δημιουργηθεί ενστικτωδώς και οι επαναστατικές επιτροπές της κάθε γειτονιάς. Με μια πρώτη ματιά, η πόλη έδινε μια αίσθηση χάους, όμως όλα λειτουργούσαν σύμφωνα με τις λύσεις στα προβλήματα που εκείνη η χαοτική κατάσταση γεννούσε κάθε ξεχωριστή στιγμή. Η ρουτίνα είχε σπάσει, επιτρέποντας στον κόσμο να αποκαλύψει το βαθμό της ωριμότητάς του απέναντι στις νέες κοινωνικές σχέσεις που δημιουργούνταν ενστικτωδώς.”

(απόσπασμα από το βιβλίο του Abel Paz
“Ταξίδι στο Παρελθόν”)

Η ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ
ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΠΡΟΚΑΛΕΙ ΑΚΟΜΑ
ΤΟΥΣ ΙΧΝΗΛΑΤΕΣ
ΤΟΥ ΙΔΑΝΙΚΟΥ

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Γ.Α.

Η άλλη πλευρά της τουρκικής απειλής (και της ελληνικής...)

★ Μαγαζάτορες της Χίου ξυλοκόπησαν εφοριακούς όταν οι τελευταίοι επιχείρησαν να κάνουν έλεγχο στα μαγαζιά τους κατά την διάρκεια της ανάκρισης κανέναν εφοριακό δεν αναγνώρισε τους δράστες. Προφανώς οι Χιώτες δεν έχουν αντιληφθεί τα καλά που προσφέρει η Εφορία στην κοινωνία.

★ Όταν πληροφορήθηκε το γεγονός ο προϊστάμενος της Εφορίας της Χίου, δήλωσε ότι οι εφοριακοί κάνουν απλώς την δουλειά τους. Όντως σ' αυτόν τον κόσμο κάνουν όλοι την δουλειά τους: οι εφοριακοί, οι μπάτσοι, οι στρατοκράτες, οι πρεζέμποροι, οι νταβατζήδες. Ίσως τα πράγματα θα ήταν καλύτερα αν σταματάγαν να κάνουν την δουλειά τους.

★ Οι δικαστές έδωσαν πάλι κάμποσα δις αύξηση στον εαυτό τους. Όταν η ασυδοσία ξεπερνάει κάθε όριο.

★ Η βουλή των εφήβων συγκίνησε ιδιαίτερα τόσο τον αστικό τύπο όσο και τους διάφορους επώνυμους. 300 έφηβοι επιλεγμένοι από επιτροπές του υπουργείου Παιδείας και της βουλής απέδειξαν ότι μπορεί κανείς να έχει γεράσει στα 16 του.

★ Μέσα στα αμπάρια των σαπιοκάραβων που στοιβάζονται οι οικονομικοί πρόσφυγες κρύβεται όλη η κατασχύνη του πολιτισμού μας.

★ Τρία τρις για εξοπλισμούς. Άννα μην κλαις.

Ατομα από διάφορες τουρκικές ακροαριστέρες οργανώσεις έχουν στην πλατεία Κάνιγγος από την Τετάρτη 19 Ιουνίου, σε ένδειξη αλληλεγγύης προς τους 1500 πολιτικούς κρατούμενους στις φυλακές της Τουρκίας, που επίσης βρίσκονται σε απεργία πείνας από τις 20 Μαΐου, ενάντια στην γενικευμένη καταστολή που έχει ακολουθηθεί από την μεγάλη περσινή εξέγερση στις φυλακές της Τουρκίας.

Ο ελληνικός τύπος και τα μέσα μαζικής ενημέρωσης αποκρύπτουν έντεχνα όλο αυτόν τον αγώνα των Τούρκων αγωνιστών και προβάλλουν την τουρκική απειλή ενάντια στον ελληνισμό δημιουργώντας κλίμα υπέρμετρου εθνικισμού και πατριωτισμού ενάντια στον τουρκικό λαό συνολικά.

Το γεγονός ότι ένα μεγάλο κομμάτι του τουρκικού λαού αγωνίζεται ενάντια στο τουρκικό καθεστώς και προτάσσει την διεθνιστική αλληλεγγύη είναι ψιλά γράμματα, και κυρίως επικίνδυνα, για τους ελληνάρους της ενημέρωσης. Μια αντίστοιχη κατάσταση στην Ελλάδα είναι βέβαιο πως μέσα σ' αυτό το κλίμα θα αντιμετωπιστεί. Ωστόσο η αλληλεγγύη μας στους Τούρκους αγωνιστές, παρόλες τις διαφορετικές πολιτικές-ιδεολογικές αντιλήψεις μας είναι ένα πρώτο δυνατό βήμα, τόσο για την δικαίωση του αγώνα τους, όσο και για το ξεπέρασμα του πολεμικού κλίματος που έχει επιβληθεί και στις κοινωνίες της Ελλάδας και της Τουρκίας. Ακολουθεί η ανακοίνωση που μοιράζει η επιτροπή αλληλεγγύης στους πολιτικούς κρατούμενους η οποία θα κλιμακώσει τον αγώνα της. Το μεσημέρι της Τρίτης, στις 2.00 μ.μ., καλεί σε συνέλευση τύπου και την Τετάρτη καλεί σε συγκέντρωση πορεία προς την Τουρκική Πρεσβεία.

Γ.Κ.

Προς την κοινή γνώμη

Οι επαναστάτες κρατούμενοι είναι η αξιοπρέπεια μας.

Το φασιστικό καθεστώς της Τουρκίας αυξάνει τις επιθέσεις του ενάντια στους επαναστάτες και πατριώτες πολιτικούς κρατούμενους, με τις καταπατήσεις των δικαιωμάτων, με τις μεταγωγές, με τις απομονώσεις και με την δημιουργία των προδοτών.

Στις πρόσφατες επιθέσεις του το φασιστικό καθεστώς έχει δολοφονήσει 7 επαναστάτες και τραυματίσει δεκάδες άλλους στις φυλακές Μπουτζά και Ουμρανίε.

Το φασιστικό καθεστώς βλέπει το τέλος του να πλησιάζει. Για να καταπνίξει τη λαϊκή αντιπολίτευση αυξάνει τις επιθέσεις του στις φυλακές και αποκάλυπτει το αληθινό του πρόσωπο σε όλο τον κόσμο.

Ο φονιάς αρχηγός της Κοινοκρατίας και σημερινός Υπουργός Δικαιοσύνης, ο Μεχμέτ Αγαρ, στις 6 Μαΐου ανακοίνωσε τη λειτουργία φυλακών απομόνωσης στις πόλεις Εσκισεχίρ, Κασταμονή, Ινεμολού, Κιρκαρελή, Κιουτάχεια, Σινώπη και Σακαριά, με την απόφαση 960-18284. Το φασιστικό καθεστώς που έχει μετατρέψει την χώρα μας (Τουρκία και Κουρδιστάν) σε μια λίμνη αίματος με αυτές τις επιθέσεις και δολοφονίες εις βάρος των λαών μας.

Ενάντια σε αυτές τις επιθέσεις του φασιστικού καθεστώτος οι πολιτικοί κρατούμενοι οργάνωσαν σε όλες τις φυλακές της χώρας την ΣΥΝΤΟΝΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΦΥΛΑΚΩΝ και στις 20 Μαΐου με απόφαση της ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ σε 37 φυλακές πάνω από 1.500 επαναστάτες κρατούμενοι ξεκίνησαν ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ ΔΙΑΡΚΕΙΑΣ για να υπερασπίσουν τις ελευθερίες, τα δικαιώματα, την αδελφσύνη, την ανθρώπινη αξιοπρέπεια τους και για να καταδικάσουν το φασισμό.

Τα αιτήματα τους είναι:

♦ Να ακυρωθεί η απόφαση της 6ης Μαΐου, να κλείσουν οι

φυλακές απομόνωσης (πόλεις Εσκισεχίρ, Κασταμονή, Ινεμολού, Κιουτάχεια, Σινώπη και Σακαριά).

♦ Να σταματήσουν οι επιθέσεις στις οικογένειες των πολιτικών κρατούμενων.

♦ Να μην εμποδιστεί η ιατρική περίθαλψη των πολιτικών κρατούμενων και η συμμετοχή τους στις δίκες, για να μπορέσουν να ασκήσουν το δικαίωμα της υπεράσπισης τους.

Στην απεργία πείνας διαρκείας φτάσαμε τις μέρες που αρχίζουν τα προβλήματα στην υγεία των απεργών (ακοή, μάτια κτλ). Οι απεργοί φτάσανε στο σημείο που κινδυνεύουν οι ζωές τους. Κάθε στιγμή μπορεί να χάσει κάποιος απ' αυτούς τη ζωή του. Την ώρα που εσείς διαβάζετε αυτή την ανακοίνωση εκεί στις φυλακές μπορεί κάποιος απεργός να αφήσει την τελευταία του πνοή. Εμείς, η ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΜΕ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΥΣ ΚΡΑΤΟΥΜΕΝΟΥΣ στην ΤΟΥΡΚΙΑ λέμε να μην επιτρέψουμε την δολοφονία των πολιτικών κρατούμενων, που υπερασπίζονται την ανθρώπινη αξιοπρέπεια όλων μας και αγω-

νίζονται για ένα ελεύθερο μέλλον. Και σας καλούμε όλους τους επαναστάτες, τους δημοκράτες, προοδευτικούς, τους οργανισμούς για τα ανθρώπινα δικαιώματα, όσους πιστεύουν στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια, να καταδικάσουμε τις φασιστικές επιθέσεις του καθεστώτος της Τουρκίας και να συμπαρασταθούμε στους πολιτικούς κρατούμενους.

Αυτό το κάλεσμα είναι κάλεσμα για την υπεράσπιση της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Και λέμε, ελάτε να σηκώσουμε μαζί τη σημαία της αλληλεγγύης και δώστε δύναμη στην απεργία πείνας που ξεκίνησαμε στην πλατεία Κάνιγγος για να συμπαρασταθούμε στην απεργία πείνας των πολιτικών κρατούμενων στις φυλακές της Τουρκίας.

Η Τουρκία θα γίνει ο τάφος του φασισμού!

Το Κουρδιστάν θα γίνει ο τάφος του φασισμού!

Η ανθρώπινη αξιοπρέπεια θα νικήσει τα βασανιστήρια!

Ζήτω η διεθνής αλληλεγγύη!

Επιτροπή αλληλεγγύης με τους πολιτικούς κρατούμενους.

★ Το ημερολόγιο του ΑΛΦΑ, η μπροσούρα για τη συνθήκη Σένγκεν, η μπροσούρα "Η ζωή στην επαναστατική Βαρκελώνη", το βιβλίο του Abel Paz "Ταξίδο στο Παρελθόν", καθώς και η ξυλογραφία για την Ισπανία του '36 (η μπροσούρα του Lusmore και οι κάρτες για τους ζαπατίστας εξαντλήθηκαν) διατίθενται σε κεντρικά βιβλιοπωλεία σε Αθήνα και Θεσσαλονίκη, στο βιβλιοπωλείο της Villa Βαρβάρα (Κρίστου 7, πλ. Κουλέ Καφέ, Θεσσαλονίκη), στο Αυτόνομο Στέκι Καβάλας (Φιλίππου 46), στο Κοινωνικό Κέντρο Πάτρας (Τσαμαδού 38). Στέλνονται και ταχυδρομικά -με αντικαταβολή- με ένα τηλεφώνημα στα γραφεία του ΑΛΦΑ (Τετάρτη και Πέμπτη βράδυ στο 6458112).

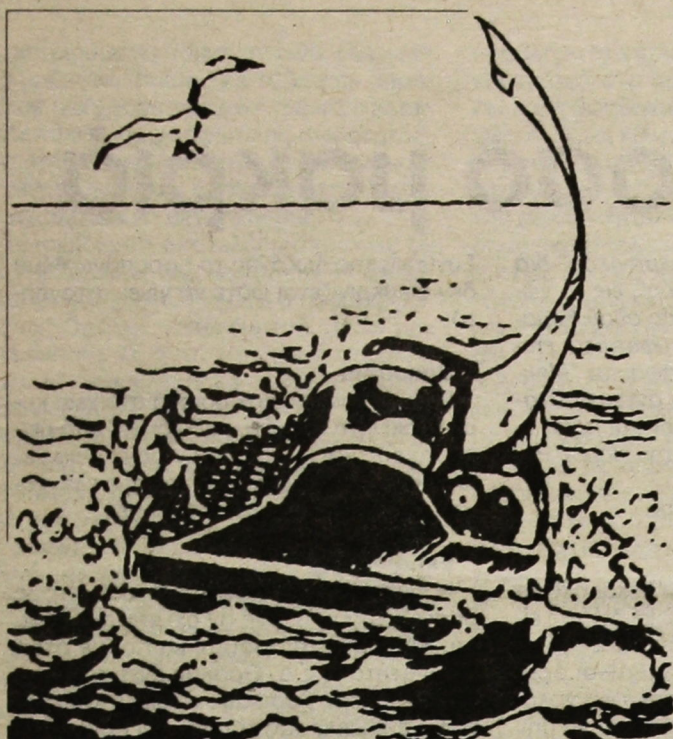
★ Η σύνθεση του σημερινού εξώφυλλου της εφημερίδας μας, βασίστηκε στην ξυλογραφία που φιλοτέχνησε ο Β.Τ. από τη Β. Εύβοια για την κοινωνική επανάσταση στην Ισπανία του '36. Τυπώθηκε σε 160 αντίτυπα, σε χειροκίνητη πρέσα, και διατίθεται σε χαρτονένιο κύλινδρο.

★ Υπενθυμίζουμε ότι τα πρώτα 50 φύλλα του ΑΛΦΑ έχουν βιβλιοδετηθεί (σε τόμο ραφτό, με χοντρό εξώφυλλο, ντυμένο με δερματίνη). Για περισσότερες πληροφορίες επικοινωνήστε μαζί μας στο τηλέφωνο της εφημερίδας.

Συνάντηση για τους ζαπατίστας

Μετά από πρόταση της Πρωτοβουλίας Αλληλεγγύης στον Αγώνα των Ζαπατίστας στη Θεσσαλονίκη θα πραγματοποιηθεί σήμερα, Σάββατο 22 Ιουνίου, στις 4 μ.μ., κοινή συνάντηση με την αντίστοιχη πρωτοβουλία της Αθήνας στα γραφεία της Κίνησης Υπεράσπισης Κοινωνικών και Πολιτικών Δικαιωμάτων, Βαλτετσίου 35. Η συνάντηση αυτή που θα οριστικοποιήσει τη συγκρότηση Πανελλαδικής Επιτροπής για τη Δημοκρατική Συνάντηση για την Ανθρωπότητα και Ενάντια στο Νεοφιλελευθερισμό που θα πραγματοποιηθεί από τις 27 Ιουλίου ως τις 3 Αυγούστου στα ζαπατιστικά Aguascalientes. Οι συμμετοχές όσων ενδιαφέρονται για τη συνάντηση αυτή στο Μεξικό θα επιβεβαιωθούν σε δεύτερη συνάντηση της Επιτροπής στη Θεσσαλονίκη το Σάββατο 29 Ιουνίου, στις 5 μ.μ., στο στέκι της Παλιάς Φιλοσοφικής.

ΠΑΛΙΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ "ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ" (Τηλ: 38.02.040), "ΔΙΕΘΝΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ" (Τηλ: 36.08.635) ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ, ΣΤΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΤΗΣ VILLA ΒΑΡΒΑΡΑ (Κρίστου 7, Πλ. Κουλέ Καφέ, Άνω Πόλη) ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ ΚΑΘΩΣ ΚΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ. ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΑΝΟΙΧΤΑ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ 7.00-10.00μμ. ΓΙΑ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ ΕΝΙΣΧΥΣΗ ΥΠΑΡΧΕΙ Ο ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΣ 118 343601-22 ΤΗΣ ΕΘΝΙΚΗΣ ΤΡΑΠΕΖΑΣ

Ρε τα έμαθες, έγινε φόνος προχτές. Ένας μπάτσος σκότωσε το πιο καλό μαύρο σκυλί. Το σκότωσε επειδή ήταν μαύρο, και αυτό το χρώμα ήταν απαγορευμένο. Και για έναν άλλο λόγο. Το σκυλί αυτό ήταν οδηγός σε έναν τυφλό επαναστάτη. Οι επαναστάτες ξέρεις είναι μιάσματα για αυτήν την τίμια και αναμάρτητη κοινωνία. Έτσι ο γέρος έμεινε μόνος, τυφλός ανάμεσα στους στραβούς, και συνέχισε να ελπίζει. Να ελπίζει ότι κάποτε θα δει. Όλα αυτά που μόνο τα φανταζόταν. Και η ζωή κυλούσε και ο επαναστάτης έμεινε μόνος χωρίς σκυλί, χωρίς το μοναδικό μαύρο σκυλί του, να φαντάζεται όλο και νέα πράγματα, και να τα σχηματοποιεί με το μυαλό του. Και πέρασαν τα χρόνια, νωχελικά, και ήρθε νέα εξουσία πιο δίκαια και πιο ανθρώπινη και καταδίκασε το γέρο σε θάνατο με την κατηγορία ότι πήγε κόντρα στη μοίρα του, ότι ήθελε κάποτε να δει. Τον στήσανε στο απόσπασμα. Δεν ήξερε τι συμβαίνει. Δεν είχε σχηματοποιήσει τα τουφέκια και τις φωνές των φαντάρων. Και άκουγε και ήξερε ότι έφτασε το τέλος που περίμενε σε όλη του την ζωή. Όχι όμως τόσο γρήγορα. Όχι πριν να δει. Δόθηκε το πυρ, και τα τουφέκια ούρλιαξαν, τα πουλιά ούρλιαξαν, ο γέρος ούρλιαξε, και το χρώμα έγινε κόκκινο σαν σύμβολο σε διαδήλωση, και ο γέρος ξάπλα, λίγα δευτερόλεπτα πριν την αιωνιότητα. Ο ήλιος φωτεινός να τον χτυπάει κατάματα, και ... και έγινε το θαύμα. Από την λάμψη ενεργοποιήθηκε το ένα του μάτι και είδε... Την ζωή του, το μυαλό του και στον απέναντι τοίχο μια λέξη

γραμμένη με κόκκινη μπογιά: "Ελευθερία". Την είχε γράψει ένα δωδεκάχρονο αγόρι που τώρα δεν είναι πια εδώ. Αυτήν την μοναδική λέξη είδε γραμμένη ο γέρος. Αυτή πήρε μαζί του, αυτή μας τραγουδάει από εκεί που είναι... ζωντανός. Γεμάτος φως. Γεμάτος ζωή... ..

Καλό κουράγια μάγκες
"Φαντασία στην φαντασία".
(για τις μαύρες χήρες:
Κάρλα, Μάγδα, Λίντα)

Κώστας Φλου.

Αγαπητοί φίλοι,
αν συμφωνούσα με όλα όσα γράφει η "Αλφα" θα σκυλοβαριόμουνά κάθε φορά που τη διάβαζα. Ευτυχώς έχω τις διαφωνίες μου, έχω και τις συμφωνίες μου και έτσι πρέπει να είναι. Μένω έκπληκτος λοιπόν όταν μαθαίνω ότι μόνο 600 την αγοράζουν. Οι υπόλοιποι είναι τόσο high που απαξιούν...Κακό του κεφαλιού τους, γιατί άμα δεν κοιτάξεις και λίγο αριστερά και λίγο δεξιά (μην πάει ο νους σου στο κακό...) από εκεί που είσαι, αν δεν αποθίγεις από μόνος σου ερεθίσματα του διαφορετικού από εσένα, είσαι τότε ένας πληκτικός, ενοχλητικός και πολύ πολύ χοντρός τσιμεντόλιθος.

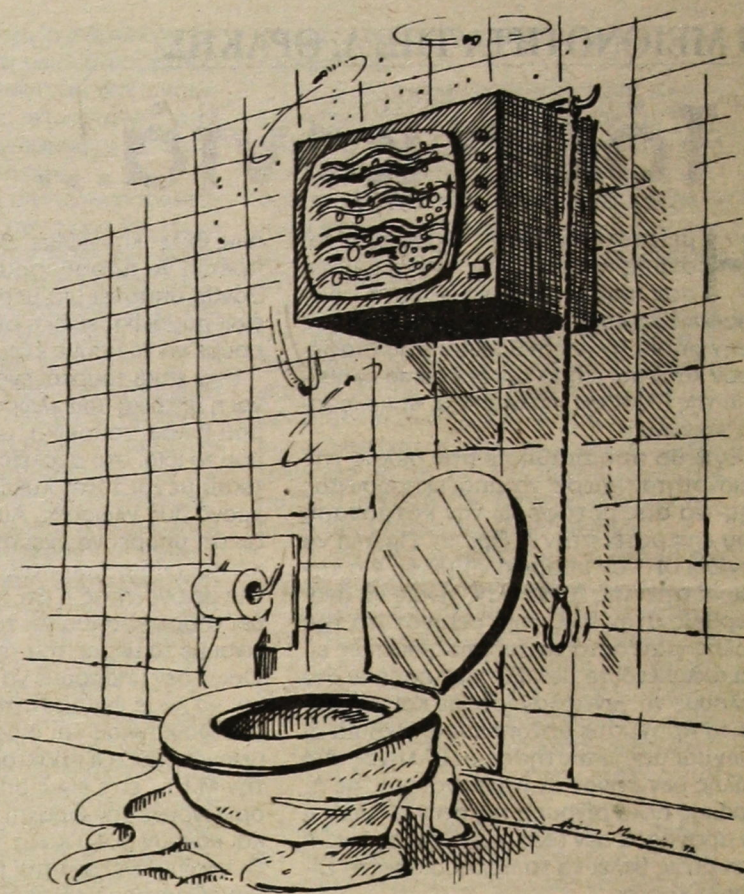
Εν πάση περιπτώσει, η "Αλφα" έχει βελτιωθεί πολύ και το κυριότερο ΦΑΙΝΕΤΑΙ ξεκάθαρα ότι αυτοί που τρέχουν για την εφημερίδα δεν έχουν και καμία καραφασιστική (καρσπαστική θα έλεγα) διάθεση να μας πουλήσουν

και να μας επιβάλλου με το ζόρι την πολύτιμη, την μία, την καταπληκτική, την ανεπαύλη ιδεολογία τους.

Παίρνω την "Αλφα" τακτικά και αν δεν μου έχει ξεφύγει, υπάρχει ένα μόνο ζήτημα στο οποίο τη βρίσκω πραγματικά έλλειψη: το ζήτημα του σεξισμού - πέρα από γενικές διατυπώσεις ενταγμένο μέσα σε ευρύτερα αναζητήσεις. Στο κάτω κάτω η ελευθερία, η ισότητα και η αναρχία είναι η αρχή και όχι το τέλος της ζωής.

Δεν ζούμε για να επαναστατήσουμε, αλλά επαναστατούμε για να ζήσουμε. Ειδικότερα δεν έχω βρει και πολλά για το ζήτημα της ομοφυλοφιλικής επιθυμίας - μιας επιθυμίας που από την φύση της αποτελεί τον έσχατο διαχωρισμό μεταξύ αναπαραγωγής και ηδονής (αρκετά ανατρεπτικό από μόνο του, όπως δείχνει η ενόχληση πολλών).

Στο εξωτερικό οι σύντροφοι με ομοφυλοφιλικές επιθυμίες ("bad girls, rotten boys, faggote, queers, sex rebels ...") πλαισιώνουν δυναμικά το κίνημα (σε εντυπωσιακό ρυθμό θα έλεγα). Εκτός κι αν φταίνε για αυτήν την εντύπωση τα zines που διαβάζω... Ήταν λοιπόν μεγάλη παράλειψη που στους

"101 λόγους για να επαναστατήσεις" δεν χώρεσε η ομοφυλοφιλική επιθυμία.

Τέλος θα ήθελα να πω πόσο πολύ μου άρεσε το κείμενο για το σύγχρονο αναρχικό κίνημα και την γλώσσα και τις μεθόδους του που έχουν μείνει 100 χρόνια πριν: είναι απαραίτητο να βιώσουμε την

αναρχία μέσα μας πάνω από όλα. Όταν το καταφέρουμε, αυτό θα φανεί και στις πράξεις και στα λόγια μας. Αλλιώς είμαστε απλά φαρισαίοι.

δικός σας
Α.Μ.

Στης Βουλής τα έδρανα...

Μια περίεργη μανία έχει πιάσει τον τελευταίο καιρό τους ανανεωτικούς εραστές της εξουσίας. Μια μανία να προωθήσουν νέους ανθρώπους που θ' αναλάβουν τα ηνία των γερασμένων ηγεσιών των κομμάτων, ώστε να προσδώσουν σ' αυτά το κύρος που έχουν ολοκληρωτικά χάσει στα μάτια της κοινωνίας και να ξεπεραστεί η κρίση που μαστιάζει το πολιτικό σύστημα, προτού έρθει η κατάρρευση. Φτάσαν λοιπόν στο σημείο να οργανώσουν μια Βουλή των Εφήβων, μια εικονική συνεδρίαση 16άρηδων βουλευτών, απ' όπου οι βρυκόλακες της πολιτικής εξουσίας θα χρησιμοποιήσουν νεανικό αίμα για να νεκραστήσουν το πτώμα της.

Κάποτε η πολιτική ήταν προνόμιο των ηλικιωμένων και η νεολαία δεν είχε καμία πρόσβαση στην κυβερνητική διαχείριση. Οι εξεγέρσεις της δεκαετίας του 60 έβαλαν σε λειτουργία τους ανοσοποιητικούς μηχανισμούς ενσωμάτωσης-αφομοίωσης της εξουσίας, ώστε ο κλονισμένος πα-

λιός κόσμος να σταθεί ξανά στα πόδια του -και πάνω στις πλάτες μας.

Το σύνθημα "Η ΦΑΝΤΑΣΙΑ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ" ήταν αυτό που τους έδωσε το μήνυμα, αφού **δεν ζητούσε την κατάργηση της εξουσίας αλλά τους πρότεινε να χρησιμοποιήσουν τη φαντασία στην άσκηση της.**

Ενας καλός τρόπος λοιπόν είναι να αναλάβουν τη διαχείριση της εξουσίας νεώτεροι άνθρωποι που θα μπορούν να αντιληφθούν και να αφομοιώσουν ευκολότερα τις ανάγκες της νεολαίας. Οι "σαραντάρηδες" αναλαμβάνουν τα ηνία, ακολουθώντας την ίδια γερασμένη πολιτική που ευνοχίζει ο,τιδήποτε ζωντανό, χωρίς ν' αλλάζει τίποτα στις εξουσιαστικές δομές. Το ενδιαφέρον του κόσμου εξακολουθεί να επικεντρώνεται στο μπάσκετ, στα νάιπ κλαμπ, στην τηλεόραση, στην αχαλίνωτη κατανάλωση πορνοθεαμάτων, σε ο,τιδήποτε άλλο εκτός από την πολιτική. Ομως για να εξακολουθεί να βασιλεύει μια ανίκανη τάξη **χρειάζεται καμιά φορά και την ενεργητική υποστήριξη των υπηκόων της.** Χρειάζεται λοιπόν κάτι ριζικά καινούριο. Μια, ας πούμε, βουλή που θα αποτελείται από ανήλικα παιδιά που θα μαθαίνουν και θα προπαγανδίζουν την τέχνη της εξουσίας, της πολιτικής, του ψέματος και της εκμετάλλευσης. Που θα προβάλλουν την ψευδαισθηση

ότι αυτό το μπουρδέλο που λέγεται κοινοβούλιο, μπορεί να είναι κάτι άλλο από ένα θέατρο επικύρωσης των αποφάσεων του Κεφαλαίου, των Λαμπρακο-κοκκαλο-βαρδονογιάννηδων, μιας ολιγαριθμής κάστας και των υπηρετών της. Στην ελληνική κοινωνία όπου η γεροντοκρατία στην πολιτική κυριαρχεί και οι σαραντάρηδες σαμαροδαμανάκηδες είναι ανίκανοι να τονώσουν το ενδιαφέρον των υποταγμένων υπηκόων για την πολιτική, οι επιδοξοί εραστές της εξουσίας την θέλουν νέα και ωραία. Θέλουν και η πολιτική να είναι ιν, να είναι μόδα, να προσφέρει το ίματζ που θα ταιριάζει με την μεταμοντέρνα εικόνα τους, που κρύβει την εξεθλωμένη πραγματικότητα.

Η εξουσία αποκτά ένα ανθρώπινο και νεανικό πρόσωπο αλλά το παίρνει από εμάς, μας το στερεί για να το χρησιμοποιήσει εναντίον μας. Τα καλύτερα μυαλά της γενιάς μας ίσως δεν κινδυνεύουν πια από την πρέζα της ηρωϊνής, αλλά από την πρέζα της εξουσίας. Γι' αυτό αν κάποιος σας προτείνει να πολιτευτείτε, μην πέσετε στην παγίδα. Μπορεί να κερδίσετε κάποιες υλικές απολαβές, θα χάσετε όμως τον ευ-
από σας.

Π.Μ.
ΑΘΗΝΑ

Αλφα

ΕΤΟΣ 2ο ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 59

ΕΚΔΟΤΗΣ: "ΑΛΦΑ" Α.Μ.Κ.
ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ
ΕΚΔΟΣΗΣ: ΣΠΥΡΟΣ
ΔΑΠΕΡΓΟΛΑΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟ-
ΠΟΥΛΟΥ 45

Τα γραφεία είναι ανοιχτά κάθε Πέμπτη
7.00-10.00μ.μ.
ΤΗΛ. - FAX: (01) 64.58.112

e-mail: alfanarc@compulink.gr

ΓΙΑ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τ.Θ. 31809
Τ.Κ. 100 35
ΑΘΗΝΑ

Για τους 526 καταληψίες
του Πολυτεχνείου έχει
ανοιχτεί από συντρό-
φους λογαριασμός ενί-
σχυσης, όχι μόνο για τα
έξοδα των δικών που
έρχονται (και που θα
διαρκέσουν μέχρι τον
Μάιο), αλλά και για εγ-
γυήσεις σε τυχόν κατα-
δίκες. Ο αριθμός του λο-
γαριασμού είναι: στην
Εθνική Τράπεζα, 068-
747974-31.

Εκδήλωση

Εκδήλωση - συζήτηση με
καλεσμένο τον Abel Paz
διοργανώνεται από το
Κοινωνικό Κέντρο στην
Αίθουσα Ανδρώγειο του
Δήμου Ηρακλείου στην
Κρήνη, την Τρίτη 25/6,
στις 19:00

Η ΜΕΙΟΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ Δ. ΘΡΑΚΗΣ

Τόσο κοντά... αλλά και τόσο μακριά

Η μειονότητα της Δ. Θράκης είναι στους πιο πολλούς γνωστή μόνο σαν μακρινή εικόνα. Είναι η γεωγραφική περιοχή του ελληνικού κράτους στην οποία ζούνε άνθρωποι που διαφέρουν κατά πολύ από τον υπόλοιπο πληθυσμό της Ελλάδας, πολιτιστικά, θρησκευτικά, κοινωνικά.

Εγώ θα προσπαθήσω σαν μέλος της μειονότητας -χωρίς να είμαι εκπρόσωπος της- να σας μεταφέρω την κατάσταση που επικρατεί στην Δ.Θράκη. Πρέπει να τονίσω ότι δεν μπορείτε να μιλάτε για την μειονότητα της Δ. Θράκης χωρίς να αναφερθείτε στην Ελληνική μειονότητα της Πόλης γιατί αυτά τα δύο πιστεύω πως είναι αλληλένδετα μεταξύ τους εφόσον δεν θέλουμε να γενικολογήσουμε και να πούμε τα πράγματα μονόπλευρα. Βέβαια οι διωγμοί που υπέστησαν οι Έλληνες της Πόλης δεν έγιναν στην μειονότητα της Δ. Θράκης αλλά σίγουρα και στην Δ. Θράκη τα πράγματα δεν είναι καθόλου ρόδινα ή έτσι όπως θέλει να τα παρουσιάσει το ελληνικό κράτος.

Η μειονότητα της Δ. Θράκης ξεκινάει την παρουσία της απ' τον 14ο αιώνα, από την Οθωμανική αυτοκρατορία δηλαδή και επισημοποιείται σαν μειονότητα το 1923 με την συνθήκη της Λωζάνης. Αποτελεί την μερίδα του πληθυσμού που δεν συμπεριλαμβάνεται στην ανταλλαγή πληθυσμών, όπως και η ελληνική μειονότητα της Πόλης. Η Συνθήκη της Λωζάνης λέει για Μουσουλμανική μειονότητα που αποτελείται από Τουρκογενείς, Πομάκους, Αθίγγανους, Κιρκάσιους και Τάταρους. Ο αριθμός της μειονότητας σήμερα αριθμεί στις 120 με 130 χιλιάδες. Απ' αυτούς ένα μέρος του πληθυσμού είναι στην Γερμανία και στις δύο μεγάλες πόλεις της Ελλάδας. Ο κύριος όγκος της μειονότητας ζει στους νομούς Κομοτηνής και Ξάνθης και ένα μικρότερο ποσοστό στον νομό Έβρου. Η μειονότητα όπως είπαμε και παραπάνω αποτελείται κατά: 55-58% από Τουρκογενείς, 35-38% από Πομάκους και 7-8% από Αθίγγανους.

Πριν προχωρήσουμε, ένα ακόμη σημείο που πρέπει να διευκρινίσουμε είναι το θέμα των Πομάκων, για τους οποίους έχουν ειπωθεί διάφορα και εξακολουθούν να λέγονται ένα σωρό άλλα, που ο καθένας τα λέει από την δική του σκοπιά ανάλογα με το πως τον εξυπηρετεί. Προσωπικά πιστεύω την κυρίαρχη άποψη που λέει ότι είναι εθνότητα σλάβικης προλεύσεως, η οποία δεν έχει γραφή αλλά μόνο προφορικό λόγο.

Το λεξικό που ετοιμάστηκε δεν έχει σχέση με την πραγματικότητα. Είναι ένας συνδυασμός ελληνικών, τουρκικών και σλάβικων. Είναι στα πλαίσια της προσπάθειας του ελληνικού κράτους να δείξει ένα επιφανειακό χωρίς ουσία ενδιαφέρον στην προσπάθεια του να αφομοιώσει όσο το δυνατό περισσότερους Πομάκους... Δεν μπορούμε να ανακαλύπτουμε ξεφινικά τα πομάκικα και σε σύντομο χρονικό διάστημα να βγαίνει λεξικό και γραμματική της Πομάκικης γλώσσας με πρωτοβουλία ιδιώτη επιχειρηματία, ο οποίος έχει πλούτιση από τους Πομάκους που δουλεύουν στις επιχειρήσεις του. Προφανώς έχουμε να κάνουμε σε μια πρόχειρη και φτηνή δουλειά στο επίπεδο διανοουμενιστικής σαθρότητας και "εθνικής ευαισθησίας".

Ο σκοπός πιστεύω δεν μπορεί να είναι η αφομοίωση μιας εθνότητας αλλά η ανάδειξη των ιδιαιτεροτήτων που έχει εμπλουτιστεί το μωσαϊκό των πολιτισμών στην Δ.Θράκη. Το γεγονός ότι οι Πομάκοι αυτοπροσδιορίζονται σαν Τούρκοι μπορούμε να το αποδώσουμε σε διάφορους και πολλούς λόγους: είτε στην κοινή θρησκεία, είτε στην πολιτική του ελληνικού κράτους που άφησε ελεύθερο πεδίο στο τουρκικό κράτος να εκμεταλλευτεί την αγανάκτηση, την δυσφορία και το χαμηλό μορφωτικό επίπεδο, για να προωθήσει την δική της πολιτική μέσα στα πλαίσια του ανταγωνισμού των δυο κρατών.

Το θέμα είναι ότι κάθε άτομο και κάθε κοινωνική ή εθνική ομάδα έχει το δικαίωμα να προσδιορίζει τον εαυτό της έτσι ό-

πως θέλει και νιώθει. Βέβαια, εκείνο που πρέπει να προσθέσουμε είναι ότι στην Ξάνθη υπάρχει μια μερίδα πομάκων που έχει πομάκικη εθνική συνείδηση, αν μπορούμε να το πούμε έτσι.

Εγώ είμαι τουρκογενής. Τα τουρκικά είναι η μητρική μου γλώσσα, με τους γονείς μου μιλάω τουρκικά, με τους συγγενείς μου το ίδιο, στο σχολείο από πρώτη δημοτικού μέχρι τρίτη λυκείου έκανα ταυτόχρονα δύο γλώσσες. Αυτό όμως δεν νομίζω ότι μπορεί να έχει σχέση με τα πολιτικά παιχνίδια που παίζονται στην πλάτη της μειονότητας ή ότι οποιοσδήποτε νιώθει τούρκος σημαίνει ταυτόχρονα και ότι είναι με το μέρος του τουρκικού κράτους. Όπως δεν μπορούμε να τα ισοπεδώσουμε και να λέμε φαιδρότητες για πράκτορες του Φαίκογλου και διάφορων άλλων της μειονότητας. Οι πράκτορες, είτε είναι από την Μ.Ι.Τ., είτε είναι από την Ε.Υ.Π. (που οργάνωνε την Θράκη) δεν είναι φανεροί και κάνουν πολύ καλά την δουλειά τους. Οι πρώην ανεξάρτητοι βουλευτές είναι επαγγελματίες πολιτικοί που υπερασπίζονται και προωθούν τις θέσεις και την πολιτική του τουρκικού κράτους σε σχέση με την μειονότητα της Δ. Θράκης. Το θέμα είναι ότι σήμερα, όσοι έχουν μιλήσει ή παρουσιάζει κάποια κινητικότητα στο θέμα της μειονότητας, είχαν ή εξακολουθούν ακόμη να έχουν συμφέροντα από αυτήν την υπόθεση, πλην βέβαια κάποιων εξαιρέσεων που αυτόματα μπήκαν στην μαύρη λίστα του προξενείου της Κομοτηνής και αποκρύφθηκαν ή περιθωριοποιήθηκαν από το ελληνικό κράτος. Πρέπει να δούμε τα πράγματα αντικειμενικά και όχι να κάνουμε πολιτική και να αποσκοπούμε σε υλικά ανταλλάγματα και προσωπική ανάδειξη. Μια ιστορική αλήθεια είναι ότι οι μειονότητες στην διεθνή διπλωματία χρησιμοποιήθηκαν ως αντικείμενο, που στις ακραίες μορφές έφτανε στο σημείο να ζητάει απόσχιση ή αυτονομία για λόγους πιέσεων της μιας πλευράς στην άλλη. Απ' αυτό δεν μπορούμε βέβαια να εξαιρέσουμε την Δ.Θράκη και τους Έλληνες της Πόλης, Ιμβρου και Τενέδου. Οι τελευταίοι μάλιστα αποτελούν και χαρακτηριστικό παράδειγμα σε σχέση με το κυπριακό.

Το μεγαλύτερο μέρος της μειονότητας ήταν παλαιομουσουλμάνοι, δεν ασπάζονταν δηλαδή τις αρχές του Κεμαλισμού. Το 1931 ο Βενιζέλος στα πλαίσια συμφώνου ελληνοτουρκικής φιλίας απέλασε όλη την αντικεμαλική μερίδα απ' την ηγεσία της μειονότητας και αυτό ήταν το πρώτο ανοιχτό πεδίο για δημιουργία τουρκικής εθνικής συνείδησης βασισμένης στις αρχές του Κεμαλισμού. Πριν από αυτό ήδη είχε προηγηθεί η συμφωνία εμπορίου των δύο κρατών το 1930. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα την ανάπτυξη των σχέσεων μεταξύ των δύο λαών και έδινε δυνατότητες ελεύθερης μετακίνησης κτλ. Η πιό καταλυτική παρέμβαση στην ενίσχυση και τελικά επικράτηση της τουρκικής εθνικής συνείδησης της μειονότητας γίνεται με την συμφωνία Παπάγου - Τζελάλ Μπαγιάρ.. Η ελληνική διοίκηση με το διάταγμα του Φεσσόπουλου το 1954 μετατρέπει τον όρο μουσουλμανικό σε τουρκικό. Το διάταγμα έχει ως εξής:

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΜΑΔΟΣ
ΓΕΝΙΚΗ ΔΙΟΙΚΗΣΙΣ ΘΡΑΚΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗΣ ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ
Αριθμ. πρωτ. ΑΙ043
Εν Κομοτηνή τη 27/12/1954
Προς

τους κ.κ. Δημάρχους κα Προέδρους Κοινοτήτων Ν. Ροδόπης. Κατόπιν διαταγής του κ. Προέδρου Κυβερνήσεως, παρακαλούμε πως εφεξής εις πάσαν περίπτωση γίνεται χρήση του όρου "Τούρκος - Τουρκικό" αντί τοιούτου "Μουσουλμάνος - Μουσουλμανικό"

Ο γενικός Διοικητής Θράκης
Γ. Φεσσόπουλος

Επίσης ακόμα ένα έγγραφο το οποίο είναι γραμμένο σε αυστηρό τόνο που λέει: Παρά τας αυστηράς διαταγάς της κυβερνήσεως περί της αντικατάστασεως και χρησιμοποιήσεως του λοιπού των όρων

"Μουσουλμάνος - Μουσουλμανικός" διατιούτων "Τούρκος - Τουρκικός", εις το χωρίον Άρατος επί της δημοσίας οδού Κομοτηνής - Αλεξανδρουπόλεως υφίσταται επιγραφική εμφανέστατη αναγράφουσα "Μουσουλμανικόν Σχολείον". Να αντικατασταθεί άμέσως, τόσον αυτή, όσον και πάσα υπάρχουσα εις την περιοχήν του Νομού Ροδόπης.

Ο Γενικός Διοικητής Θράκης
Γ. Φεσσόπουλος

Δεν μπορείτε μετά από δύο δεκαετίες να λες στους ανθρώπους της μειονότητας είσαστε Έλληνες μουσουλμάνοι και δεν είσαστε Τούρκοι επειδή άλλαξαν οι όροι του παιχνιδιού. Είναι πάρα πολύ φυσιολογική η αντίδραση της μειονότητας να μην το δεχθεί και κατά πόσο μάλλον θα το δεχόταν όταν γίνεται με τρόπο που πας να του το επιβάλλεις. Είναι το κοινό μυστικό των διάφορων επισήμων απ' τον Σγουρίδη μέχρι και τον Πρόεδρο οποιασδήποτε κοινότητας στην Θράκη. Είναι αρκετές οι περιπτώσεις που τους έχει ξεφύγει ο όρος "Τούρκος-Τουρκικός", στην Κομοτηνή μάλιστα υποψήφιος βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας στον προεκλογικό του αγώνα απευθυνόταν στους μειονοτικούς με τον όρο "Τούρκοι συμπολίτες".

Οργάνωση της μειονότητας της Δ. Θράκης.

Οικονομία

Η μειονότητα της Δ. Θράκης είναι κυρίως αγροτικός πληθυσμός που καλλιεργεί τα χωράφια του στην ύπαιθρο των τριών νομών της Θράκης.

Ο πληθυσμός που ζει στις πόλεις ασχολείται με τον τομέα του εμπορίου.

Μια μερίδα θα μπορούσαμε να πούμε πως είναι μεγαλοεμποροι αλλά ο βασικός όγκος είναι μικρές και μικρομεσαίες επιχειρήσεις.

Θρησκεία.

Οι μουσουλμάνοι διοικούνται από τις μουφτίες οι οποίες είναι τρεις, στους νομούς Ξάνθης, Κομοτηνής και Διδυμότειχου. Ο μουφτής επικεφαλής θρησκευτικός ηγέτης των μουσουλμάνων είναι κάτι σαν αντίστοιχο του μητροπολίτη. Οι αρμοδιότητες του είναι κυρίως θρησκευτικές και κληρονομικές. Το πρόβλημα σε σχέση με τον μουφτή είναι ότι διορίζεται απ' το Ελληνικό κράτος, κάτι το οποίο δεν αποδέχεται η μειονότητα και υποστηρίζει ότι πρέπει να εκλέγεται από την ίδια την μειονότητα όπως γινόταν παλιότερα. Στην

Συνθήκη της Λωζάνης το παραπάνω θέμα δεν διευκρινίζεται ώστε να γίνει κατανοητό.

Βακούφια

Είναι διάφορα περιουσιακά στοιχεία κυρίως ακίνητα που έχουν δωρηθεί από μειονοτικούς και λειτουργούν σαν κοινωφελή ιδρύματα. Οι λειτουργίες τους ελέγχονται από διαχειριστικές επιτροπές.

Εκπαίδευση

Η εκπαίδευση αποτελεί ένα από τους βασικότερους τομείς αν όχι την πιο βασική. Κάλιστα μπορούμε να πούμε ότι η μειονότητα της Δ. Θράκης έχει αποκλειστεί από τους βασικούς κώδικες καθημερινής επικοινωνίας και απ' την δυνατότητα να μπορεί να καταλαβαίνει αυτά που τον αφορούν άμεσα ίσως καθορίζουν και την ζωή του.

Παρακάτω ακολουθεί ένα μέρος από την μπροσούρα που εκδόθηκε από τον "Όμιλο Φίλων Ν. Ράπτη" με θέμα "Η εκπαίδευση της μουσουλμανικής μειονότητας της Θράκης" Το κομμάτι είναι αυτούσιο. Αλλά θα προσθέσω ότι η ίδια άθλια κατάσταση ισχύει και για τον κάμπο, εκτός από τις ορεινές περιοχές (με κατοίκους πομάκους) που αναφέρεται η μπροσούρα. Επίσης φέτος θα εισαχθούν στα ΑΕΙ - ΤΕΙ, 200 με 300 μουσουλμάνοι, με ειδικές εξετάσεις. Πόσο θα μπορέσουν να ανταπεξέλθουν;

Η εκπαίδευση της μουσουλμανικής μειονότητας της Θράκης

Το μειονοτικό, ως κοινωνικό πρόβλημα με εθνικές διαστάσεις, συμπεριλαμβάνει μία ιδιαίτερη σημαντική συνιστώσα, η οποία μέχρι τώρα δεν έχει αναδειχτεί στο βαθμό που θα έπρεπε: τη συνιστώσα της παρεχόμενης εκπαίδευσης στα παιδιά της μουσουλμανικής μειονότητας της Θράκης. Η Θράκη παρουσιάζει το χαμηλότερο ποσοστό αποφοίτων τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και το μεγαλύτερο ποσοστό αναλφαβητισμού σ' όλη τη χώρα και μάλιστα με μεγάλη απόκλιση από τις άλλες γεωγραφικές περιφέρειες και από τον εθνικό μέσο όρο. Η απόκλιση αυτή οφείλεται στην εξαιρετικά χαμηλή συμμετοχή της μουσουλμανικής μειονότητας της Θράκης στην απόλαυση των μορφωτικών αγαθών και στη σημαντικά χαμηλή πρόσβαση των παιδιών της μειονότητας στη δευτοροβάθμια εκπαίδευση, πρόσβαση που, ειδικά για την τριτοβάθμια εκπαίδευση,

ση, μπορούμε να πούμε ότι είναι ελάχιστη έως μηδενική. Βρισκόμαστε λοιπόν μπροστά σε μια χαρακτηριστική περίπτωση εκπαιδευτικής και μορφωτικής ανισότητας, που πηγάζει βέβαια από τις κοινωνικές συνθήκες και στην οποία ως εκπαιδευτικοί οφείλουμε να αντιπαχθούμε.

Η εκπαίδευση αποτελεί μία από τις λίγες κρατικές λειτουργίες με την οποία έρχεται σε καθημερινή επαφή ο μουσουλμάνος της Θράκης, έστω έμμεσα, μέσω των παιδιών του. Γι' αυτό και έχει αποτελέσει μέχρι τώρα προνομιακό πεδίο αντιπαράθεσων μεταξύ της μειονότητας και της ελληνικής πολιτείας, λόγω και της ιδεολογικής λειτουργίας που επιτελεί. Παρ' όλα αυτά μέχρι τώρα οι ελληνικές κυβερνήσεις δεν έχουν ασχοληθεί με την ουσία της μειονοτικής εκπαίδευσης και δείχνουν να ενδιαφέρονται απλά και μόνο για το διοικητικό έλεγχο της εκπαιδευτικής διαδικασίας (τρόπο λειτουργίας των σχολείων, πρόσληψη εκπαιδευτικού προσωπικού, κλπ.) χωρίς να έχουν προσδιορίσει τους ιδιαίτερους στόχους, την ουσία, το περιεχόμενο της, τον ειδικό χαρακτήρα και τις ιδιομορφίες της, με μία στείρα "εμμονή" στη λεγόμενη "εθνική" οπτική και αγνοώντας τις ιδιαίτερες κοινωνικές συνθήκες του χώρου της μειονότητας. Τα άρθρα 41 και 45 της συνθήκης της Λωζάννης, τα δύο μορφωτικά πρωτόκολλα Ελλάδας - Τουρκίας του 1951 και 1968 και δύο νόμοι του 1977, διαγράφουν τα γενικά μόνον πλαίσια μέσα στα οποία κινείται η εκπαιδευτική πολιτική απέναντι στη μειονότητα, η οποία προσδιορίζεται στην πράξη από μια σειρά υπουργικών αποφάσεων.

Ποιά είναι όμως η σημερινή πραγματικότητα στην εκπαίδευση της μουσουλμανικής μειονότητας της Δυτικής Θράκης; Από την άποψη λειτουργίας σχολείων υπάρχουν 244 δημοτικά, 10 σχολεία Β/θμιας εκπαίδευσης (δημόσια και ιδιωτικά), δύο Ιεροσπουδαστήρια όπου μορφώνονται οι μελλοντικοί Μουσουλμάνοι ιερείς, και η Ειδική Παιδαγωγική Ακαδημία στην Θεσσαλονίκη, απ' όπου αποφοιτούν μουσουλμάνοι δάσκαλοι. Μια ξέχωρη μερίδα μουσουλμάνων μαθητών στα χωριά του κάμπου και των πόλεων φοιτούν μαζί με χριστιανούς στα μεικτά σχολεία του Ελληνικού Δημοσίου, όπου όμως δύσκολα μπορούν να συμβαδίσουν με τους ελληνοφώνους συμμαθητές τους.

Όλα τα μειονοτικά σχολεία ελέγχονται διοικητικά από έναν, για ολόκληρη τη Θράκη, συντονιστή της μειονοτικής εκπαίδευσης του οποίου το γραφείο υπάγεται όχι στο Υπουργείο Παιδείας αλλά Εξωτερικών. Ένα τέτοιο σύστημα δεν μπορεί παρά να περιορίζεται στο διοικητικό έλεγχο και να μην ασχολείται με το αντικείμενο της εκπαιδευτικής διαδικασίας, η οποία συνεχώς υποβαθμίζεται.

Ας δούμε όμως τα πράγματα πιο αναλυτικά. Να σημειώσουμε ότι το σύνολο των παρατηρήσεων μας αναφέρεται κυρίως στην περιοχή της ορεινής ζώνης του νομού Ξάνθης, που κατοικείται από Πομάκους, απ' όπου προέρχεται η εμπειρία μας ως εκπαιδευτικών. Άρα αναφερόμαστε σε χωριά (και σχολεία αντίστοιχα) αμιγώς μουσουλμανικά της ορεινής ζώνης.

Σε σχέση τώρα με την ουσία της παρεχόμενης στη μειονότητα Α/θμιας και Β/θμιας εκπαίδευσης, θα μπορούσαμε να αποδώσουμε με μια πρόταση τα "επιτεύγματα" ενός μειονοτικού σχολείου -στην ορεινή ζώνη ιδίως- ως εξής:

"Οι καλύτεροι μαθητές (ελάχιστοι) μαθαίνουν να διαβάζουν και να γράφουν ελληνικά, δεν κατανοούν όμως αυτό που διαβάζουν, δε μαθαίνουν να εκφράζονται και να συντάσσουν."

Οι αιτίες αυτού του "παρεχόμενου αναλφαριθμητισμού" πολλές, διακρίνονται εύκολα ακόμη κι από μία σύντομη περιγραφή, που θα επιχειρήσουμε παρακάτω:

Ανυπαρξία προσχολικής αγωγής: Η ανυπαρξία Βρεφονηπιακών σταθμών και προσχολικής αγωγής δημιουργεί τεράστια προβλήματα στη σχολική πράξη στο μειονοτικό δημοτικό σχολείο. Η ανάπτυξη ενός προγράμματος προσχολικής αγωγής, όπως προηγούμενες προσπάθειες απέδειξαν, προσκρούει κυρίως στην δυσπιστία των κατοίκων και θα πρέπει να αντιμετωπιστεί από την ελληνική πολιτεία με κινήσεις προσεγμένες και καλά προγραμματισμένες.

Κτιριακή υποδομή: Εκτός από τα άλλα

προβλήματα κτιριακής υποδομής, που είναι εντονότατα (παλαιότητα των κτιρίων, έλλειψη βοηθητικών χώρων και αυλών, χώροι μικροί και μη λειτουργικοί, έλλειψη εποπτικού υλικού, συνωστισμός πολλών παιδιών σε μικρές τάξεις), στην περιοχή της μειονότητας υπάρχουν πολλά μικρά δημοτικά σχολεία (διθέσια και τετραθέσια) με δυο και τρεις συνδιδασκόμενες τάξεις, πράγμα που δυσχεραίνει ακόμα περισσότερα την εκπαιδευτική διαδικασία.

Αναλυτικό πρόγραμμα-βιβλία: Δεν έχει εκπονηθεί ιδιαίτερο αναλυτικό πρόγραμμα με ξεχωριστούς και επιμέρους στόχους για τα μειονοτικά σχολεία, που να εμβαθύνει στα προβλήματα και τις ιδιαιτερότητες τους. Στα δημοτικά, το ωρολόγιο πρόγραμμα είναι μοιρασμένο σε δύο ισόχρονα μέρη: ελληνόφωνο και τουρκόφωνο. Το ελληνόφωνο πρόγραμμα περιλαμβάνει τη διδασκαλία της Ελληνικής γλώσσας, Ιστορίας, Γεωγραφίας, Κοινωνικής και Πολιτικής Αγωγής, Μελέτης Περιβάλλοντος. Το τουρκόφωνο πρόγραμμα περιλαμβάνει τη διδασκαλία της Τουρκικής γλώσσας, των Μαθηματικών, της Φυσικής, των Θρησκευτικών, της Αισθητικής και Φυσικής Αγωγής. Στο γυμνάσιο, όπου η διάσταση αυτή παύει να ισχύει, ο ελληνόφωνος καθηγητής έχει να αντιμετωπίσει μαθητές οι οποίοι στη πυκνότητα τους δεν κατανοούν τα ελληνικά, αγνοούν την ορολογία βασικών μαθημάτων που στο δημοτικό διδάχτηκαν στα τουρκικά (Μαθημάτων, Φυσικής) και παρουσιάζουν τεράστιες ελλείψεις σε βασικές γνώσεις. Είναι σαφές ότι κάτω από αυτές τις συνθήκες το αναλυτικό πρόγραμμα της Β/θμιας Εκπ/σης δεν είναι δυνατόν να ακολουθηθεί.

Επομένως, η διάσπαση αυτή του προγράμματος δημιουργεί τεράστια προβλήματα ιδιαίτερα στους μικρούς πομάκους μαθητές και καθιστά σχεδόν αδύνατη την πρόσβαση τους στη γνώση, εφόσον μητρική τους γλώσσα δεν είναι ούτε η ελληνική ούτε η τουρκική αλλά η πομάκικη, η οποία βέβαια παντελώς αγνοείται. Καθώς δυσχεραίνει τη συνέχιση της φοίτησης στη Β/θμιά (και ακόμη περισσότερο στην Γ/θμια) εκπαίδευση εμποδίζει την ένταξη τους στην ελληνική τοπική κοινωνία και τη δραστηριοποίησή τους μέσα σ' αυτήν και συμβάλλει στη γκετοποίηση της μουσουλμανικής νεολαίας της Θράκης.

Όσο για τα βιβλία, είναι τα ίδια που διδάσκονται σε όλα τα ελληνικά σχολεία. Βιβλία δύσκολα για παιδιά που δεν έχουν μητρική τους γλώσσα την ελληνική, και που δεν μπορούν να αποτελέσουν εργαλείο μάθησης. Ακατάλληλα, γιατί δεν λαμβάνουν υπόψη τις ιδιαιτερότητες (πολιτισμικές, θρησκευτικές, ψυχολογικές, εθιμικές) της μουσουλμανικής κοινωνίας και εκφράζουν ένα αναλυτικό πρόγραμμα, που στην πράξη δεν είναι δυνατό, για τους λόγους που αναφέραμε προηγουμένως, να εφαρμοστεί. Ακόμη και η δομή των γλωσσικών βιβλίων (μεγάλα και δύσκολα κείμενα, διάταξη ερωτήσεων) είναι δύσκολη για το επίπεδο και τις δυνατότητες αυτών των παιδιών.

Αποτελέσματα όλων αυτών είναι η όλη εργασία να επαφίεται στο πατριωτισμό και την καλή θέληση του εκπαιδευτικού, ο οποίος όμως, αν θελήσει να εργαστεί σωστά, πρέπει συνεχώς να αυτοσχεδιάζει αβοήθητος, σε βάρος πολλών φορέων των μαθητών του, καθώς η πολιτεία δεν του παρέχει κανένα ουσιαστικό μέσο στήριξης της εκπαιδευτικής διαδικασίας.

Διδακτικό προσωπικό: Τα σχολεία αυτά όπου, λόγω αδυναμίας εφαρμογής των ισχυόντων αναλυτικών προγραμμάτων, η αποτελεσματικότητα της διδασκαλίας βασίζεται στην πείρα του καθηγητή και στη μακροχρόνια τριβή του με τη μειονοτική εκπαίδευση, στελεχώνονται από νέους, άπειρους και συχνά εναλλασσόμενους αναπληρωτές (συνήθως) δασκάλους και καθηγητές. Γνωρίζουν σε γενικές γραμμές την κατάσταση, τους λείπουν όμως οι κατάλληλες παιδαγωγικές πληροφορίες, η απαιτούμενη επιστημονική στήριξη και η εμπειρία. Στέλνονται στα μειονοτικά σχολεία χωρίς να παρακολουθήσουν πρώτα κάποιο ειδικό σεμινάριο, παρότι οι ίδιοι επιθυμούν κάτι τέτοιο (όπως έδειξε σχετικό αίτημα-πρόταση του Συλλόγου Αδιόριστων Εκπαιδευτικών του ν. Ξάνθης, το Νοέμβριο του 1991). Η πολιτεία δεν έχει μερί-

μνήσει ούτε για δημιουργία ειδικών σχολικών συμβούλων για τη μειονοτική εκπαίδευση, οι δε υπάρχοντες ποτέ δεν επισκέπτονται τα σχολεία της μειονότητας, γιατί αισθάνονται τελείως αναρμόδιοι σε θέματα μειονοτικής εκπαίδευσης.

Ετσι η αναμενόμενη αποτελεσματικότητα των προσπαθειών των εκπαιδευτικών δημιουργεί ψευδείς εντυπώσεις και ρίχνει τα βάρη των ευθυνών στους ώμους τους, ενώ αποσιωπάται η πραγματική αιτία του προβλήματος, που δεν είναι άλλη από την αδιαφορία της ελληνικής πολιτείας.

Εδώ θα πρέπει να γίνει και μία μικρή μνεία στα τεράστια προβλήματα που αντιμετωπίζουν οι μουσουλμάνοι εκπαιδευτικοί, προβλήματα που επιτείνονται από την πολυδιάσπαση τους (προδιδάσκαλοι-μετακλητοί από την Τουρκία ή απόφοιτοι Τουρκικών σχολών-απόφοιτοι της Ειδικής Παιδαγωγικής Ακαδημίας Θεσσαλονίκης) και την απομόνωση τους από τους χριστιανούς συναδέλφους τους. Οι διδασκαλικοί σύλλογοι των νομών Ροδόπης και Ξάνθης ορίζουν στα καταστατικά τους ότι οι μουσουλμάνοι συνάδελφοι δεν μπορούν να γίνουν μέλη τους ενώ και ο Σύλλογος των Μουσουλμάνων δασκάλων που ιδρύθηκε πριν δύο χρόνια δεν έχει γίνει ακόμη αποδεκτός ως μέλος στη Διδασκαλική Ομοσπονδία Ελλάδος (ΔΟΕ). Σημαντικό για να καταλάβουμε τη διάσταση των

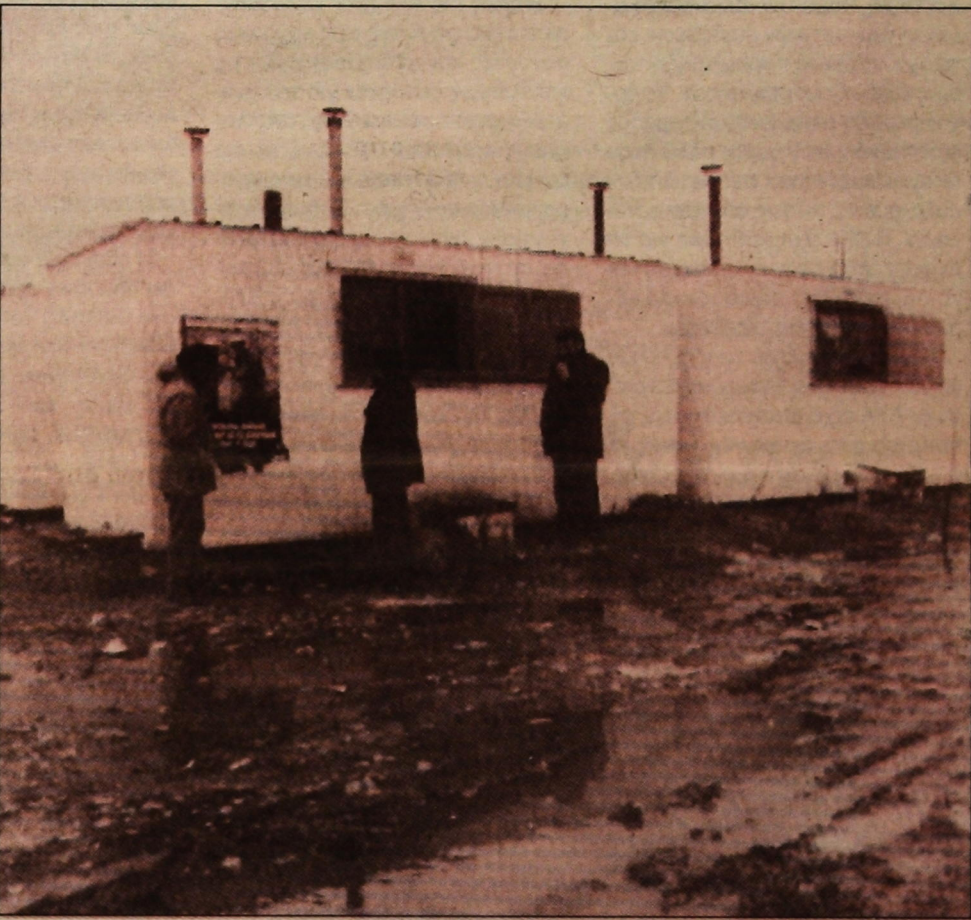
το σπίτι τους, από το στενό οικογενειακό περιβάλλον.

Περιβαλλοντική καθυστέρηση: Ακόμη και η "περιβαλλοντική καθυστέρηση", δηλαδή η καθυστέρηση που οφείλεται στο φτωχό μορφωτικό οικογενειακό και κοινωνικό περιβάλλον, δημιουργεί προβλήματα στην ψυχολογική ωρίμανση των παιδιών αυτών και την κατάκτηση ορισμένων αντιληπτικών μηχανισμών.

Τέλος, ο μεγαλύτερος αριθμός αργιών, που περιορίζει τον εργάσιμο χρόνο, η αδιαφορία των γονέων αλλά και το λυπηρό φαινόμενο της επαγγελματικής ασυνέπειας αλλά και των προκαταλήψεων μερικών εκπαιδευτικών έρχονται να συμπληρώσουν την αδιαφορία του κράτους για την παροχή ουσιαστικής εκπαίδευσης και την άρση των μορφωτικών ανισοτήτων.

Πρόσβαση των μαθητών στη Β/θμια και Γ/θμια εκπαίδευση: Εκτός όμως από τα παραπάνω προβλήματα που υποβαθμίζουν την παρεχόμενη στη μειονότητα Α/θμια και Β/θμια εκπαίδευση (σε σημείο ώστε να μιλάμε πλέον για "παρεχόμενο αναλφαριθμητισμό"), μία ιδιαίτερη συνιστώσα του προβλήματος αποτελεί η μικρή συμμετοχή των μαθητών στην Β/θμια και Γ/θμια εκπαίδευση.

Ειδικότερα τα κορίτσια μετά το δημοτικό διακόπτουν τις σπουδές τους με αποτέλεσμα οι μουσουλμάνες να αγνοούν

προβλημάτων που αντιμετωπίζουν οι μουσουλμάνοι εκπαιδευτικοί είναι ότι οι άνθρωποι αυτοί πάντοτε, και πολύ περισσότερο σε περιόδους έξαρσης των μειονοτικών προβλημάτων, αποτελούν αντικείμενο πίεσεων τόσο από την τοπική μουσουλμανική κοινωνία όσο και από την ελληνική κρατική διοίκηση.

Αντικειμενικές και υποκειμενικές δυσκολίες: Εκτός όμως από αυτά τα προβλήματα παρουσιάζονται και μια σειρά άλλες δυσκολίες που συνδέονται με το ίδιο το περιεχόμενο της εκπαίδευσης, τη σχολική πράξη και το κοινωνικό περιβάλλον των μαθητών:

Τρόπος εκμάθησης της ελληνικής γλώσσας: Κατ' αρχήν ο μαθητής διδάσκεται τα ελληνικά -μία ξένη γ' αυτόν γλώσσα- με την ίδια μεθοδολογία και τα ίδια εργαλεία που διδάσκεται και ο Έλληνας μαθητής τη μητρική γ' αυτόν γλώσσα. Το πρόβλημα αυξάνει από το γεγονός ότι με τη γλώσσα αυτή έρχεται για πρώτη φορά σε επαφή στο σχολείο, δεν τη χρησιμοποιεί στις συνηθισμένες του και στο σπίτι του. Άλλωστε στα πομακοχώρια της ορεινής Ροδόπης ο πληθυσμός είναι αμιγής, δεν υπάρχει συμβίωση με το ελληνικό στοιχείο, η ελληνική τηλεόραση δεν φτάνει παντού (σε πολλά χωριά δε φτάνει καν το ηλεκτρικό ρεύμα) και οι δυσκολίες είναι φυσικά περισσότερες. Επίσης τα παιδιά της μειονότητας και ειδικά των ορεινών χωριών της Ροδόπης δεν έχουν να περιμένουν καμιά σχεδόν βοήθεια από

παντελώς την ελληνική γλώσσα, να παραμένουν ουσιαστικά αναλφάβητες, να αδυνατούν να παράσχουν οποιαδήποτε βοήθεια στα παιδιά τους, όταν αυτά πάνε σχολείο, να αντιμετωπίζουν οι ίδιες τεράστια προβλήματα στην προσωπική-οικογενειακή-κοινωνική-οικονομική τους ζωή, εξαρτώμενες από τα άρρενα μέλη της οικογένειάς τους. Εκτός από τους λόγους που σχετίζονται με την ιδιόμορφη αντιμετώπιση της γυναίκας από τη μουσουλμανική θρησκεία και κοινωνία, αποτρεπτικό ρόλο για τη συνέχιση των σπουδών τους διαδραματίζει ο υποχρεωτικός συγχρωτισμός στα γυμνάσια και τα λύκεια των κοριτσιών με τη αγορία-συγχρωτισμό που αποφεύγει η μουσουλμανική κοινωνία.

Αλλά και οι άρρενες απόφοιτοι δημοτικού στη συντριπτική τους πλειοψηφία είτε διακόπτουν τις σπουδές τους είτε τις συνεχίζουν στην Τουρκία. Ελάχιστοι από αυτούς φοιτούν στα Γυμνάσια, στα Ιεροσπουδαστήρια και ακόμη λιγότεροι στα ΤΕΛ. Όσο για τα Γενικά Λύκεια, εκεί οι απόφοιτοι των υποβαθμισμένων Γυμνάσιων της ορεινής ζώνης δεν μπορούν να συμβαδίσουν με τους ελληνοφώνους συμμαθητές τους. Θετικό όμως βήμα αποτελεί η ίδρυση ενός Λυκείου στην ορεινή περιοχή του νομού Ξάνθης, που ελπίζουμε να αλλάξει κάπως την εικόνα.

η συνέχεια στο επόμενο φύλλο

ΑΝΤΙΦΑ - Δέκα χρόνια δράσης

Μνήμης, έδειξαν την ικανότητα μας να παρεμποδίζουμε τους φασίστες κι έδωσαν μεγαλύτερη αυτοπεποίθηση στο αντιφασιστικό κίνημα.

Ένα πράγμα που έμαθε η AFA είναι ότι η αποτελεσματική αντιφασιστική δράση δεν επιτυγχάνεται με την αυστηρή εφαρμογή μίας μεθόδου. Οι τακτικές και στρατηγικές είναι ανάγκη να προσαρμόζονται σε διαφορετικές συνθήκες. Από το 1989 η AFA αυτοκαθορίστηκε ως η στρατευμένη πτέρυγα του αντιφασιστικού κινήματος. Αποσυρθήκαμε από ενέργειες διαμαρτυρίας και εκκλήσεις προς την κυβέρνηση ή την αστυνομία να ηγηθούν του αγώνα ενάντια στο φασισμό. Ξεκαθαρίσαμε ότι δεν πολεμάμε το φασισμό για να υπερασπίσουμε το κατεστημένο, αλλά γιατί ο φασισμός είναι αντιδραστικός, υπερασυντηρητικός και ενάντια στην εργατική τάξη.

Σκοπός της AFA ήταν να ξεκαθαρίσει τους φασίστες στις εργατικές συνοικίες και να δημιουργήσει τις κατάλληλες συνθήκες για την ανάπτυξη μιας προοδευτικής εναλλακτικής πρότασης. Με αυτή τη νέα τακτική, η AFA αναπτύχθηκε γρήγορα και η επιτυχημένη δράση της ενάντια στην εκστρατεία του BNP (Βρετανικό Εθνικό Κόμμα) με σύνθημα: "Δικαιώματα για τους Λευκούς" στο ανατολικό Λονδίνο (1990-91), είχε σα συνέχεια σημαντικές νίκες στη νοτιοδυτική Αγγλία, τη Σκωτία και τα Midlands.

Αφού η AFA αυτοκαθορίστηκε ως "στρατευμένη αντιφασιστική οργάνωση", ήταν σημαντικό να υπάρχει και μια ανεξάρτητη φωνή των στρατευμένων. Το περιοδικό της AFA, Fighting Talk εκδόθηκε μ' αυτό το σκοπό το 1991 και το δυναμικό βίντεο της AFA, επίσης με το όνομα

Fighting Talk, μεταδόθηκε από την εκπομπή Open Space του BBC το 1992, δείχνοντας καθαρά τον ταξικό χαρακτήρα του φασισμού και την ανάγκη για ενεργή αντίσταση.

Το 1992 πάντως, η "Αριστερά" έκανε την εμφάνισή της στον αντιφασιστικό χώρο, με την δημιουργία των οργανώσεων ANL, YRE και ARA. Παρά το γεγονός ότι είχαν εγκαταλείψει τον αντιφασιστικό αγώνα εδώ και τουλάχιστον δέκα χρόνια, αυτές οι ομάδες αποφάσισαν τώρα να "ηγηθούν" του κινήματος. Η πρόσβαση τους σε μεγάλα κεφάλαια και μερίδα των MME, τους επέτρεψε να "κατακλύσουν την αγορά" για ένα διάστημα, αλλά σύμφωνα με την "αριστερή παράδοση", όταν στέρψαν τα χρήματα και τα νέα μέλη, εγκατέλειψαν το πλοίο. Έκαναν πάντως υπολογίσιμη ζημιά, καθώς εκεί που η AFA αμφισβητούσε τα παραδοσιακά "αριστερά" στερεότυπα (πολιτικά και πρακτικά), αυτοί απλώς έβαζαν "χαλαρούς" στόχους και πολιτικές. Η υποστήριξη τους προς τους Εργατικούς, σε περιοχές όπως το ανατολικό Λονδίνο, όπου οι Εργατικοί πρωτοστάτησαν στην υποβάθμιση της περιοχής για χρόνια, αν και δεν είχε κανένα νόημα για την Αριστερά, βοηθούσε το BNP να παρουσιάζεται σα "ριζοσπαστική" εναλλακτική λύση.

Η αδυναμία του BNP να οργανώσει δημόσιες εκδηλώσεις χωρίς βίαιη διακοπή -όπως στο Burnley (1993), το Bloxwich (1994), τη μέρα του St. Andrews (Γλασκώβη 1991), τη μέρα του Αγ. Γεωργίου (Birmingham 1994)- τους ανάγκασε να δηλώσουν ότι δε θα γίνονταν "...άλλες πορείες, συναντήσεις, γρονθοκοπήματα...". (1994 περιοδικό Spearhead). Αυτή η αλλαγή τακτικής του BNP αποτέλεσε μια νέα πρόκληση για την AFA, καθώς αφού οι φασίστες αποσύρθηκαν από τους δρόμους, έπρεπε να δημιουργηθούν νέες δυνάμεις για την αντιμετώπιση τους σε πολιτικό επίπεδο. Ο χώρος που απελευθέρωσε η AFA δεν έχει αξιοποιηθεί, κι αν δε γίνει αυτό από την Αριστερά, θα γίνει από την Δεξιά.

Καθώς το BNP έχει υιοθετήσει μια χαμηλών τόνων εκλογική τακτική προς το παρόν, η απειλή φασιστικής βίας προέρχεται τώρα από το C18. Ο ακριβής χαρακτήρας αυτής της απειλής θα γίνει γνωστός στο μέλλον, πάντως πρόσφατα πήραν τον έλεγχο της ναζιστικής μου-

σικής οργάνωσης Blood and Honour. Η Blood and Honour προσπάθησε να λειτουργήσει δημόσια αλλά συντρίφτηκε από την AFA στο Hyde Park Corner (1989) και την περιφημη Μάχη του Βατερλώ (1992), κι έτσι τώρα οι συναυλίες τους γίνονται μυστικά και έτσι είναι λιγότερο αποτελεσματικές. Η AFA έχει κι αυτή χρησιμοποιήσει τη μουσική για να διαδώσει το αντιφασιστικό μήνυμα, αρχικά με το Cable St. Beat, τα Unity Carnivals (1992-93) και πρόσφατα με το Freedom of Movement, που έχει σα βάση τα κλαμπ.

Το C18 ασχολείται και με τη στρατολόγηση σε ποδοσφαιρικούς χώρους, πρόκληση στην οποία απαντά η AFA, με τους υποστηρικτές στη Celtic και μετά τη Manchester United, να δείχνουν το δρόμο. Ευρωπαϊκοί

δεσμοί υπάρχουν με την ομάδα St Pauli του Αμβούργου και την Athletic Bilbao. Η AFA έχει αναπτύξει διεθνείς πολιτικές επαφές με πολλές ομάδες, κυρίως στην Ευρώπη και τη Βόρεια Αμερική, και ασχολείται ενεργά με την απο-περιθωριοποίηση των στρατευμένων αντιφασιστικών ομάδων -αυτός ο στόχος γίνεται πιο επιτακτικός μετά τις προσπάθειες της Γερμανικής κυβέρνησης να ποινικοποιήσει και να διαλύσει τους αντιφασίστες στο Gottingen.

Η AFA είναι καλά οργανωμένη, ελέγχεται από ακτιβιστές, έχει εμπειρία και φιλοδοξίες, και πάνω από όλα στόχο. Ελάτε μαζί μας.

AFA BM 1734

London WC1N 3XX

England

πηγή: Fighting Talk

ΝΙΓΗΡΙΑ

ΝΕΑ ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΩΝ

Τις τελευταίες μέρες ο Adam Oshiomole, γενικός γραμματέας του συνδικάτου υφαντουργών και ο Biodun Olamasu, ηγετικό στέλεχος και ακτιβιστής συνδικαλιστής, συνελήφθησαν μαζί με άλλους συνδικαλιστές. Η σύλληψη σημαίνει απομόνωση, ξυλοδαρμούς και ανεπαρκή σίτιση. Το καθημερινό συσσίτιο περιλαμβάνει λίγα φασόλια σε μια κούπα νερό για πενήντα κρατούμενους. Αποτέλεσμα: πολλοί από αυτούς να πεθαίνουν.

Σαν απάντηση στις φοιτητικές διεκδικήσεις, ο στρατός διέλυσε τα σωματεία που εκπροσωπούν το προσωπικό των πανεπιστημίων.

Η βρετανική κυβέρνηση αρνήθηκε να πάρει θέση ενάντια στη Νιγηριανή δικτατορία. Η Νιγηρία είναι σημαντικός πελάτης όπλων και στρατιωτικού εξοπλισμού. Η Shell δουλεύει μαζί με τους δικτάτορες, βγάζοντας κέρδη από την καταστροφή και μόλυνση του Νιγηριανού Δέλτα. Κάθε αντίσταση καταστέλλεται. Σαν συνέχεια της δικαστικής δολοφονίας του Ken Sarawewa, οι ηγέτες των εργατών διυλιστηρίων, Frank Kokori και Milton Dabibi μαζί με πολλούς άλλους φυλακίστηκαν χωρίς δίκη.

Η CIU (Καμπάνια για Ανεξάρτητο Συνδικαλισμό), είναι μια ομάδα προπαγάνδας και αποτελείται από εργάτες και ακτιβιστές από το Νιγηριανό συνδικαλιστικό κίνημα. Πρωταρχικός του στόχος είναι η υπεράσπιση της δημοκρατίας, του συνδικαλισμού και των οικονομικών δικαιωμάτων της Νιγηριανής εργατικής τάξης.

Σας καλούμε να μας υποστηρίξετε στις διεκδικήσεις μας: για απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατούμενων για τον τερματισμό της στρατιωτικής δικτατορίας στη Νιγηρία τώρα για την επιβολή κυρώσεων στη Νιγηριανή δικτατορία για διεθνές μποϊκοτάζ και καμπάνια ενάντια στη Shell

Σας ζητούμε οικονομική ενίσχυση που θα μας βοηθήσει στην έκδοση προπαγανδιστικού υλικού και στην υπεράσπιση ακτιβιστών που δέχονται επίθεση.

Με ευχαριστίες για την αλληλεγγύη σας.
Yinka Jeje (γραμματέας CIU) Lagos Nigeria.

Για μηνύματα συμπαράστασης και πληροφοριακό υλικό: CIU (Britain), PO Box 256 London SE11 5TH.

Γενική απεργία στο Μαρόκο

Πάνω από 11 εκατομμύρια άνθρωποι ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας. 20% του πληθυσμού μοιράζεται 80% του πλούτου της χώρας. 35% του ενεργού πληθυσμού είναι άνεργοι. Το ύψος των αναλφάβητων ανέρχεται στο 60%. Το εξωτερικό χρέος είναι 25 δισ. δολάρια: 68% του ακαθάριστου εγχώριου προϊόντος. Αυτή τη στιγμή υπάρχουν 50 πολιτικοί κρατούμενοι και περίπου 750 αγνοούμενοι. Η καταπίεση αποτελεί τη μόνιμη απάντηση του καθεστώτος στις νόμιμες διεκδικήσεις του λαού (άνεργοι πτυχιούχοι, εργάτες...). Σύμφωνα με το Γεωπολιτικό Παρατηρητήριο για τα Ναρκωτικά, το Μαρόκο είναι πρώτο στον κόσμο στην εξαγωγή χασίς. Έχει επίσης καταγγελλεί 19 φορές από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο για παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Χρονικό:

Τετάρτη 17 Απριλίου: Συγκέντρωση των εργαζομένων ενάντια στον κώδικα εργασίας, επέμβαση της αστυνομίας: 18 τραυματίες (το επίσημο νούμερο), ενώ οι περισσότερες γυναίκες μεταφέρ-

θηκαν με ασθενοφόρα.

Δευτέρα 20 Μάη: Οι άνεργοι πτυχιούχοι ξεκίνησαν απεργία πείνας και καθιστική διαμαρτυρία μιας βδομάδας.

Σάββατο 25 Μάη: Αποκλεισμός και επέμβαση της μαροκινής αστυνομίας.

Τρίτη 28 Μάη: Νέα επέμβαση της αστυνομίας.

Τετάρτη 5 Ιούνη: Γενική απεργία κηρύχθηκε από όλα τα συνδικάτα. Οι απολύτως δικαιολογημένες διεκδικήσεις τους είναι σύμφωνες με αυτές των πτυχιούχων ανέργων, απεργών πείνας.

Δυστυχώς, ακολούθησε η καταστολή (150 τραυματίες, μία αποβολή εγκύου) και η ταπείνωση από τη μαροκινή αστυνομία, πράγμα που αποτελεί κανόνα στο Μαρόκο. Ας ελπίσουμε πως αυτή η απεργία δε θα πνιγεί στο αίμα, όπως τόσες άλλες στο παρελθόν.

Μ' αυτήν τη γενική απεργία ο μαροκινός λαός ξεσηκώθηκε ενάντια στη λεηλασία της χώρας του, ενάντια στη συστηματική καταπίεση και την παραβίαση των θεμελιωδών δικαιωμάτων του.

(πηγή: A-Infos)

ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΓΕΡΜΑΝΙΑ

— Η εργατική εξέγερση του 1953 —

Τον Ιούνιο του 1953 πραγματοποιήθηκε στην Ανατολική Γερμανία μια απ' τις πιο σημαντικές εργατικές εξεγέρσεις της μεταπολεμικής-ψυχροπολεμικής περιόδου της οποίας τα αποτελέσματα είναι εμφανή τόσο στην μεταρρύθμιση του Χρυσιστώφ στον τρόπο οργάνωσης του οικονομικού σχεδιασμού του Ανατολικού Μπλόκ όσο και στις επόμενες εξεγέρσεις των εκμεταλλεζόμενων στην περιφέρεια της ΕΣΣΔ. Το ουσιαστικό στοιχείο της εξέγερσης είναι η αντίσταση της εργατικής τάξης στην αχαλίνωτη εκμετάλλευση μιας "σοσιαλιστικής" γραφειοκρατίας μέσα σε μια περίοδο όπου στη Δύση κυριαρχεί η σταλινική αντίληψη για την οργάνωση του αγωνιζόμενου προλεταριάτου και στην Ανατολική Ευρώπη εγκαθιδρύονται βίαια οι δομές του κρατικού καπιταλισμού.

Η εξέγερση θα αποκαλύψει την ενυπάρχουσα κρίση και βασική αντίφαση του γραφειοκρατικού καπιταλισμού και θα ενισχύσει τόσο τις προσπάθειες των τσεχοσλοβάκων εργατών στον αγώνα τους ενάντια στην ιθύνουσα γραφειοκρατία όσο και στον αγώνα των ρώσων εργατών που κατάφεραν να αποσπάσουν σημαντικές παραχωρήσεις απ' τη σταλινική εξουσία. Οι μέρες του Ιουνίου αποτέλεσαν εκτυφλωτική διάφευση της σταλινικής προπαγάνδας περί οικοδόμησης του σοσιαλισμού και συμμετοχής των εργατών στη διαχείριση της οικονομίας. Έδειξε ότι το κόμμα και το κράτος έχουν τελείως διαφορετικά συμφέροντα απ' το προλεταριάτο τη στιγμή που στη Δύση τα κομμουνιστικά κόμματα αναλαμβάνουν το ρόλο να χειραγωγήσουν την εργατική τάξη περιορίζοντας τις αντιστάσεις της στα πλαίσια της αστικής δημοκρατίας.

Η εξέγερση κατέδειξε ότι η υποτιθέμενη τέλεια λειτουργία του γραφειοκρατικού καπιταλισμού, που θα άρει τελικά όλες τις αντιθέσεις του κλασικού καπιταλισμού, είναι μια φενάκη και ανήκει στη σφαίρα της σταλινικής προπαγάνδας. Η ΕΣΣΔ εκείνη την περίοδο προσπαθεί να αποκτήσει εκείνη την οικονομική ισχύ που της ήταν απαραίτητη στον ανταγωνισμό της με το Δυτικό Κεφάλαιο και αυτο μπορούσε να γίνει μόνο με μια πλήρη εκβιομηχάνιση σε σταχανοβίτικα μοντέλα όλης της Αν.Ευρώπης και με βάση τις ανάγκες της ίδιας. Η προσπάθεια αυτή απορροφά το σύνολο σχεδόν των παραγωγικών προσπαθειών με αποτέλεσμα να μην καλύπτονται οι ανάγκες της τρέχουσας κατανάλωσης του πληθυσμού και να υπάρχει πολλές φορές έλλειψη τροφίμων και δυσκολίες των γραφειοκρατιών στη σχεδιοποίηση του οικονομικού πλάνου. Η βασική αντίφαση του γραφειοκρατικού καπιταλισμού εκδηλώνεται στην προσπάθεια του να συζεύξει την οικονομία της αγοράς με μια ιδιότυπη κοινωνική δικαιοσύνη κάτω από τον απόλυτο έλεγχο μιας διοικητικής ελίτ ταυτόχρονα με την προσπάθεια ένταξης και ανταγωνισμού με το παγκόσμιο σύστημα της καπιταλιστικής οικονομίας. Υπό αυτές τις συνθήκες αυτό σήμαινε ανάγκη εκβιομηχάνισης άρα μεταλύτερη εκμετάλλευση του προλεταριάτου, αύξηση των νορμών εργασίας, βάθαιμα των ανισοτήτων ενώ παράλληλα σε ιδεολογικό και πολιτικό επίπεδο ήταν απαραίτητη η συνεργασία του για την οικοδόμη-

ση του "σοσιαλιστικού παραδείσου". Η εξέγερση ήταν και έκφραση αυτής της κρίσης αλλά και απάντηση σε πολιτικό και κοινωνικό επίπεδο ενάντια στη γραφειοκρατία και τους στόχους της για εκείνη την περίοδο.

Αναμφισβήτητα, τα γεγονότα του Ιουνίου προσδιορίστηκαν και από μια σειρά συγκεκριμένων παραγόντων μερικοί από τους οποίους απορρέουν απ' την ειδική κατάσταση της Ανατολικής Γερμανίας. Η δυνατότητα διατήρησης σχέσεων με την εργατική τάξη της Δυτικής Γερμανίας, η δυνατότητα εκμετάλλευσης αυτής της ιδιαιτερότητας σε συνδυασμό με την προπαγάνδα που γινόταν τότε για ένωση των δύο Γερμανιών συνιστούσαν ένα αμυντικό πλαίσιο των εργαζομένων ενάντια στους σχεδιασμούς της γραφειοκρατίας. Επίσης η σύνθεση του εξεγερμένου προλεταριάτου αποτελούνταν από ένα από τα πιο οργανωμένα τμήματα της εργατικής τάξης και με αγωνιστικό παρελθόν και παραδόσεις. Οι πόλεις στις οποίες εκδηλώθηκε η εξέγερση είχαν πλούσια αγωνιστική και επαναστατική παράδοση. Εκεί είχε γεννηθεί το κίνημα των σπαρτακιστών, εκεί είχε γίνει η εξέγερση του 1921 στη Σαξονία και Θουριγγία και είναι το ίδιο προλεταριάτο που αντιστάθηκε με το δυναμικότερο τρόπο στους ναζί. Οι εμπειρίες και οι αναμνήσεις από αυτό το αγωνιστικό παρελθόν παρέμεναν ζωντανές όπως επίσης και οι οργανωτικές εμπειρίες.

Αμέσως μετά τη λήξη του πολέμου οι εργάτες υποστήριζαν τα μέτρα εθνικοποίησης που πήραν οι σταλινικοί, προσπαθώντας να παρέμβουν στη διαχείριση των βιομηχανιών, μέσω εργοστασιακών επιτροπών ενώ στο βαθμό που εκδηλώνονταν ο χαρακτήρας του καθεστώτος ανέπτυσαν τις αντιστάσεις αυτές που εκδηλώθηκαν και αναπτύχθηκαν μέσα στα επίσημα πλαίσια του καθεστώτος. Όμως με τον καιρό τα περιθώρια στένευαν όλο και πιο πολύ. Η αντίθεση οξύνθηκε στις αρχές του 1953. Η πολιτική επανεξοπλισμού, υπερεκβιομηχάνισης και μεταρρυθμίσεων στην αγροτική παραγωγή οξύνει την έλλειψη καταναλωτικών αγαθών και προκαλεί αύξηση των τιμών των τροφίμων. Αναπτύσσεται παράλληλα απ' το Κράτος η επίσημη εκστρατεία για την "εθελοντική" ύψωση των νορμών εργασίας, ενώ μειώνονται οι παροχές κοινωνικών ασφαλίσεων και ξεσπούν έτσι οι πρώτες απεργίες στο Μαγδεμβούργο και το Τσέμπνιτς. Τον Μάη αποφασίζεται γενική ύψωση των νορμών (κανόνων/προτύπων ρυθμού) εργασίας κατά 10%. Θα αρχίσει να εφαρμόζεται απ' τον Ιούνιο. Αν και το κόμμα κατάλαβε τις συνέπειες αυτής της πολιτικής και προσπάθησε μ' ένα αντιπερισπασμό παροχών στους αγρότες να "ομαλοποιήσει" την κατάσταση η εργατική πολιτική ήταν αναγκαία για την γραφειοκρατία να παραμείνει μονόδρομος. Έτσι προκλήθηκε η έκρηξη της 16ης και 17ης Ιουνίου και άρχισε η απεργία στα εργοστάσια της Ιταλιν Άλες του Βερολίνου η οποία μετατράπηκε σε ένα πλατύ κίνημα εξέγερσης όλων των εργατών της Ανατολικής Γερμανίας.

Οι εργάτες κινήθηκαν με δυναμισμό, με οργανωτική ικανότητα, αντλήθηκαν την πολιτική σημασία των ενεργειών τους συγκροτώντας αμέσως εργατικά συμβούλια ενώ

σε άλλες περιοχές απεργιακές επιτροπές. Στις 16 Ιουνίου μπροστά στην έδρα της κυβέρνησης στο Πότσναμστράσε, προβάλλουν συγκεκριμένες διεκδικήσεις: κατάργηση της αύξησης των νορμών, μείωση κατά 40% των τιμών των τροφίμων και των εμπορευμάτων, παραίτηση της κυβέρνησης και ελεύθερες εκλογές. Στις βιομηχανικές πόλεις της επαρχίας οι κινητοποιήσεις είναι καθαρότερες και βιαιότερες. Στο Βραδεμβούργο, στη Λειψία, στο Ροσλάου, στην Ιένα, στο Χαλ, στη Γέρα, στο Μέρσεμπουργκ χιλιάδες διαδηλωτές κατεβαίνουν στους δρόμους, κλείνουν τα εργοστάσια, επιτίθενται στα αστυνομικά τμήματα, απελευθερώνουν πολιτικούς κρατούμενους, επιτίθενται κατά των γραφείων του κόμματος, αποπλίζουν τους αστυνομικούς, παίρνουν με το μέρος τους τμήμα των αστυνομικών, σχηματίζουν απεργιακές επιτροπές και στέλνουν αντιπροσώπους για να συναντηθούν με τους απεργούς του Βερολίνου. Στο Μαγδεμβούργο ρωσικά τανκς σκότωσαν 12 εξεγερμένους σε επίθεση σε φυλακή για την απελευθέρωση πολιτικών κρατουμένων.

Σε όλες τις πόλεις για μια εβδομάδα οι εξεγερμένοι ήταν κύριοι των δρόμων ενώ στο Βερολίνο έχει ήδη κηρυχθεί στρατιωτικός νόμος. Τα ρωσικά τεθωρακισμένα κάνουν την εμφάνισή τους και απαγορεύονται οι συγκεντρώσεις. Η αστυνομία ανασυγκροτείται. Οι εργάτες μάχονται σε υποχώρηση. Το κίνημα αρχίζει να υποχωρεί κάτω απ' την ασφυκτική παρουσία του στρατού. Μόνο αυτός κατάφερε να σώσει τις "σοσιαλιστικές" γραφειοκρατίες εκείνη την ταραγμένη περίοδο του 1950-1970. Στις 22 Ιουνίου το "κόμμα της εργατικής τάξης" θα στείλει απεσταλμένους στα εργοστάσια ενώ θα δημοσιεύσει πρόγραμμα με στόχο τη βελτίωση του βιοτικού επιπέδου και την εξάλειψη της "δυσφορίας" απέναντι στην κυβέρνηση.

Το πρόγραμμα περιελάμβανε 10 σημεία και προωθούσε διαδικασίες συναίνεσης, ενσωμάτωσης και "συνεργασίας" προλεταριάτου-κόμματος. Κυρίως περιελάμβανε ένα πλαίσιο κοινωνικών παροχών και επιστροφή στις παλιές νόρμες εργασίας.

Το κίνημα υποχρέωσε τη γραφειοκρατία να υποχωρήσει. Η αντίσταση αποδίδει. Δίδαγμα των ημερών εκείνων που είχε τεράστια απήχηση στους εκμεταλλεζόμενους των άλλων χωρών του Ανατολικού Μπλόκ. Η εξέγερση ήταν ένα τεράστιο βήμα για την απομυστικοποίηση του σταλινικού "σοσιαλισμού" και έθεσε ξανά το αληθινό πρόβλημα του διαχωρισμού της κοινωνίας σε τάξεις. Παρόλο που υπήρχαν μεμονωμένες περιπτώσεις αλληλεγγύης και αγωνιότητας που ενθαρρύνθηκαν απ' την εξέγερση το σύνολο των εργαζομένων στη Δύση εγκλωβισμένο σε ρεφορμιστικές οργανώσεις, δεν κινητοποιήθηκε συντελώντας στην απομόνωση της. Στην Δυτική Γερμανία έγιναν εκδηλώσεις "ιεράς ένωσης" που προωθούσαν εθνικιστικούς στόχους απ' τη μεριά των κυριάρχων. Επίσης επιβεβαιώθηκε για άλλη μια φορά ο αντεπαναστατικός ρόλος της ΕΣΣΔ στη μεταπολεμική Ευρώπη του ψυχρού πολέμου και των νέων κινήματων αμφισβήτησης.

Η εξέγερση είναι αποτέλεσμα της ανάπτυξης ενός αυθόρμητου κινήματος αντίστασης σ' ένα μο-

νολιτικό, άκαμπο και ολοκληρωτικό καθεστώς όπου η συνεχής επίκληση του "σοσιαλιστικού" περιεχομένου του δημιουργούσε τέτοιες αντιφάσεις ικανές να προκαλέσουν τη συνειδητοποίηση μεγάλου μέρους της εργατικής τάξης για τους αληθινούς σκοπούς του. Αν και το κίνημα λειτουργούσε αυτόνομα και έξω από τα επίσημα συνδικαλιστικά και πολιτικά πλαίσια, δημιουργώντας αυτόνομες εργοστασιακές επιτροπές και αποστολές αντιπροσώπων στα κατελλημένα εργοστάσια, εν τούτοις δεν έφτασε σε μια συμβουλευτική μορφή οργάνωσης και τα απήματα που αναπτύχθηκαν μέχρι την ιδέα μιας "κυβέρνησης μεταλλορύχων" που συμπυκνώνει το ριζοσπαστισμό των εργατών και τις προθέσεις τους για μια ολοκληρωμένη άρνηση του σταλινικού καθεστώτος. Οι εργάτες εκείνη την πε-

ρίοδο απέδειξαν ότι μπορούν να αντισταθούν και να οργανώσουν μια αντεπίθεση στις σταλινικές γραφειοκρατίες όταν παντού κυριαρχούσε η αντίληψη της πλήρους υποταγής τους. Εκείνη την περίοδο δεν υπήρχε στην Αν. Γερμανία ένα κίνημα που να αμφισβητήσει καθολικά το σύστημα διακυβέρνησης έτσι τα απήματα των εργατών έφτασαν μέχρι την απαίτηση μιας δημοκρατίας που το περιεχόμενο της δεν ήταν ξεκαθαρισμένο. Αναμφισβήτητα όμως η εργατική εξέγερση του 1953 στην Αν. Γερμανία επηρέασε σε μεγάλο βαθμό τα κινήματα της Αν.Ευρώπης που απείλησαν τις σταλινικές γραφειοκρατίες και το δυτικό κεφάλαιο προτάσσοντας τη δημιουργία μιας ελεύθερης κοινωνίας με επίκεντρο την εξέγερση στην Ουγγαρία το 1956 όπου η εξουσία βρέθηκε στα χέρια εργατικών συμβουλίων.

24 ΙΟΥΝΗ 1894: Εκτέλεση του πρόεδρου της Γαλλικής Δημοκρατίας Σ. Καρνό από τον Ιταλό αναρχικό Σάντε Καζέριο..

25 ΙΟΥΝΗ 1903: Γεννιέται ο Τζόρτζ Όργουελ.

25 ΙΟΥΝΗ 1984: Πεθαίνει ο Μισέλ Φουκώ.

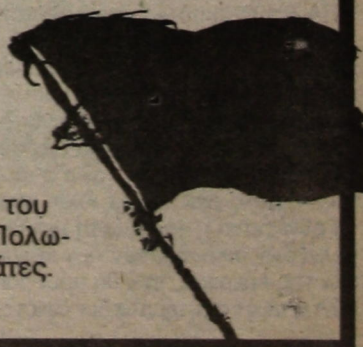
26 ΙΟΥΝΗ 1969: Εξέγερση του Στούνγκουλ. Αρχή του ομοφυλόφιλου κινήματος.

27 ΙΟΥΝΗ 1905: Ιδρύεται το Παγκόσμιο Συνδικάτο των Βιομηχανικών Εργατών-IWW.

28 ΙΟΥΝΗ 1879: Κυκλοφορεί το πρώτο φύλλο της αναρχικής εφημερίδας ΓΑΛΑΞΙΑΣ στην Αθήνα.

28 ΙΟΥΝΗ 1914: Αρχή του Β' Παγκόσμιου Πολέμου.

28 ΙΟΥΝΗ 1956: Εξέγερση του λαού στο Πόζνν της Πολωνίας ενάντια στους γραφειοκράτες.

Ο μυστικός πόλεμος ενάντια στους ιθαγενείς της Αμερικής

Μετάφραση - Επιμέλεια Κ.Π.

Έχει δοθεί λίγη σημασία στα συγκαλυμμένα μέσα τα οποία οι ΗΠΑ χρησιμοποιούν για να εντείνουν τον έλεγχό τους σε περιοχές και φυσικούς πόρους των άλλων. Πρόκειται, εξάλλου, για εσωτερικό ζήτημα, την ίδια τη γεωγραφική περιοχή των ΗΠΑ, παρά για εξωτερικό. Είναι καλύτερα να παραπέμψει κανείς σε έναν άνθρωπο με ουσιαστική συμμετοχή στον αγώνα για την απελευθέρωση της Αφρικής τον Kwame Toure (πολύτερα γνωστός ως Stokley Carmichael). Σε μια ομιλία που εκφωνήθηκε στις διαδηλώσεις του Yellow Thunder στο Rapid City της South Dakota την 1η του Οκτώβρη 1982 είπε: "Έχουμε δεσμευτεί απέναντι σ' έναν αγώνα για την απελευθέρωση των εαυτών μας ως άνθρωποι. Σ' αυτόν δεν μπορεί να υπάρξει ούτε επιτυχία ούτε καν νίκη, παρά μόνο αν ο αγώνας κατευθύνεται προς την απελευθέρωση της γης μας, γιατί ένας λαός χωρίς γη δεν μπορεί να ελευθερωθεί. Πρέπει να απαιτήσουμε τη γη και ο αγώνας μας είναι για τη γη - πάνω απ' όλα και για πάντα. Είμαστε άνθρωποι της γης."

Οπότε στην Αφρική όταν μιλά κανείς για "απελευθέρωση της γης" αναφέρεται συγχρόνως στην απελευθέρωση του αφρικανικού λαού. Αντιστρόφως, όταν μιλά για την απελευθέρωση των ανθρώπων αναγκαστικά ζητά την απελευθέρωση της γης.

Στην Αμερική, όμως, η συζήτηση για "απελευθέρωση" σε τί θα μπορούσε να αναφέρεται; Ποιοι είναι οι εκεί άνθρωποι της γης; Η απάντηση είναι οι πρώτοι Αμερικανοί, οι ιθαγενείς της Αμερικής, οι Ινδιάνοι της Αμερικής. Στις Ηνωμένες Πολιτείες όταν μιλάει κανείς για απελευθέρωση ή για απελευθέρωση της γης αυτόματα αναφέρεται στους Ινδιάνους της Αμερικής, άσχετα αν το καταλαβαίνει ή όχι. Σ' αυτό δεν χωράει αμφιβολία.

Αυτοί που έχουν την εξουσία στην Αμερική κατανοούν πολύ καλά αυτές τις αρχές. Γνωρίζουν πως, ακόμα και κάτω από τους δικούς τους νόμους, τα ιδιοκτησιακά δικαιώματα των αυτοχθόνων προηγούνται και προκαταλαμβάνουν άλλες αξιώσεις, εκτός αν έχει συμφωνηθεί ή έχει υπάρξει μεταβίβαση τίτλου γης από τους αρχικούς κατοίκους.

Αυτοί που έχουν την εξουσία στην Αμερική ξέρουν πολύ καλά πως, προσπαθώντας να προστατεύσουν τα κεκτημένα τους, οι ΗΠΑ όχι μόνο παραβίασαν κάθε μία από αυτές τις συνθήκες, αλλά ότι παρατείνουν μια κατάσταση συνεχούς παραβίασης έως σήμερα. Έτσι γνωρίζουν πως δεν έχουν νομικό δικαίωμα -είτε η νομιμότητα συνεπάγεται νόμους των ΗΠΑ ή διεθνείς νόμους ή ινδιάνικους νόμους ή φυσικούς νόμους ή όλα αυτά συνδυασμένα- σε πολλά από αυτά που τώρα επιθυμούν να δουν ως περιοχές των ΗΠΑ.

Τέλος, έχουν υπόψη τους πως για να αποκτήσουν ακόμα και κάτι που να μοιάζει με νομικό δικαίωμα, δικαίωμα που θα έχει πιθανότητες να αναγνωριστεί από τη διεθνή κοινότητα, οι ΗΠΑ θα πρέπει να τιμήσουν τουλάχιστον τις δεσμεύσεις που προκύπτουν από τις εσωτερικές συνθήκες. Οπότε προκύπτει το δίλημμα: για να το κάνουν αυτό οι ΗΠΑ θα έπρεπε να επιστρέφουν πολλές από τις σημερινές γεωγραφικές τους εκτάσεις στις διάφορες αυτοχθόνες εθνότητες που κατέχουν δικαιώματα ορισμένα και κατοχυρωμένα από συνθήκες (καθώς και την εθνική κυριαρχία πάνω σ' αυτές). Η μόνη εναλλακτική λύση είναι να συνεχιστεί η παραβίαση των θεμελιωδών δικαιωμάτων των ιθαγενών της Αμερικής, ενώ θα προσποιούνται πως τα ζητήματα δεν υφίστα-

νται. Φυσικά, αυτή είναι μια προοπτική που επιλέχτηκε ιστορικά και γενικά από αυτούς που καθορίζουν την πολιτική των ΗΠΑ.

Το κίνημα των ιθαγενών της Αμερικής

Η δυναμική αυτής της κατάστασης είναι ακριβώς ο λόγος που γεννήθηκαν καθαρά απελευθερωτικές οργανώσεις όπως το Αμερικανικό Ινδιάνικο Κίνημα (AIM), το Διεθνές Συμβούλιο Ινδιάνικων Συνθηκών και οι Γυναίκες όλων των Ερυθρών Εθνοτήτων. Ενώ μέχρι τώρα οι αγώνες τους ήταν προσανατολισμένοι στην κατοχύρωση των δικαιωμάτων των αυτοχθόνων εθνотών της Βορείου Αμερικής, τώρα ο αγώνας τους είναι αγώνας για τη γη. Στην ουσία, οι θέσεις τους δεν υποδηλώνουν τίποτα λιγότερο από την κυρίαρχη διάλυση της σύγχρονης αμερικανικής αυτοκρατορίας.

Τα συμφέροντα που εμπλέκονται είναι τεράστια. Οι "Great Sioux" της εθνότητας των Lakota μονάχα κατέχουν καθαρά δικαιώματα από συνθήκη για πάνω από 5% της περιοχής ανάμεσα στις σημερινές 48 παρακείμενες πολιτείες. Οι Anishinabe (Chippewa) δικαιούνται τουλάχιστον άλλα 4%. Οι Dine (Navajo) κατέχουν 3-4%. Έχει αποδειχτεί ότι το μεγαλύτερο μέρος της Καλιφόρνια, που ανήκε σε εθνότητες όπως οι Romo και οι Luisano, έχει παρθεί παράνομα από τους λευκούς. Λαοί όπως οι Wampanoag, οι Narragansett και οι Pasamodquoddi -που για καιρό πιεστώνταν πως είχαν εξοντωθεί- ξαφνικά επανασυγκροτήθηκαν για να πιέσουν και να απαιτήσουν δικαιώματα αυτοχθόνων, βασισμένα σε συνθήκες κατοχυρωμένες, που αφορούσαν μεγάλο μέρος της Νέας Αγγλίας. Η λίστα ξεπερνά τα τριακόσια ονόματα και θίγει κάθε σημείο των σύγχρονων ΗΠΑ.

Τεράστια φυσικοί πόροι υπό αμφισβήτηση

Σήμερα περισσότερο από το 60% των γνωστών αποθεμάτων ουρανίου στις ΗΠΑ βρίσκεται σε καταυλισμούς και άλλα 10-15% βρίσκεται σε αμφισβητούμενες νομικά περιοχές. Το ίδιο συμβαίνει και με περίπου το ένα τρίτο όλων των αναεωσιμικών ακόμα περιοχών με αποθέματα σε γαιάνθρακα με χαμηλή περιεκτικότητα θείου, ενώ τα νούμερα εύκολα υπερβαίνουν το 50% σε αμφισβητούμενες περιοχές. Για το φυσικό αέριο, τα στοιχεία είναι περίπου 15% σε καταυλισμούς και 15% σε αμφισβητούμενα εδάφη. Το ίδιο ισχύει και για το πετρέλαιο. Σχεδόν όλα τα αμερικανικά εκμεταλλεύσιμα αποθέματα σε ζέφυρο βρίσκονται σε καταυλισμούς. Πολύ αξιόλογα στρατιωτικές σημασίας αποθέματα σε βωξίτη, χαλκό, σίδηρο και άλλα σημαντικά ορυκτά είναι επίσης υπό κρίση.

Η παραίτηση από όλα αυτά -ή τουλάχιστον η απώλεια ενός μέρους του ελέγχου σ' αυτά- είναι προφανώς μια απαράδεκτη πρόταση σ' αυτούς που καθορίζουν την αμερικανική πολιτική και τα αφεντιά των επιχειρήσεων. Για να παραμείνουν υπερδύναμη (με τη στρατηγική και οικονομική σημασία του όρου) οι ΗΠΑ θα πρέπει να συσφίξουν παρά να χαλαρώσουν την επιβολή τους στα κεκτημένα τους. Γι' αυτό το λόγο, δεδομένων των προτεραιοτήτων, η Αμερική δεν έχει πολλές επιλογές από το να διεξάγει έναν κρυφό πόλεμο ενάντια στους Ινδιάνους της Αμερικής και ιδιαίτερα στο AIM.

Ο πόλεμος της προπαγάνδα

Για να ακολουθήσει μια τέτοια πο-

λιτική η εξουσιαστική ελίτ των ΗΠΑ έχει αντιγράψει τις τακτικές και συνθήκες που έχουν επιβληθεί στις αποικίες των ΗΠΑ στο εξωτερικό. Αρχικά υπάρχει το ζήτημα της "γκρι και μαύρης προπαγάνδας" μέσω της οποίας οι μυστικές υπηρεσίες, σε στενή συνεργασία με τα κυρίαρχα ΜΜΕ, διαστρεβλώνουν ή κατασκευάζουν πληροφορίες σχετικά με τις ομάδες που έχουν στο στόχαστρο. Ο σκοπός μιας τέτοιας εκστρατείας είναι να αποτρέψει με τρόπο αληθοφανή δημόσια υποστήριξη ή συμπάθεια στις εν λόγω ομάδες, να τις απομονώσει και να τις καταστήσει ευάλωτες σε φυσική εξόντωση ή διάλυση.

Όσον αφορά το AIM οι προσπάθειες της γκρι προπαγάνδας έχουν συχνά επικεντρώσει σε ισχυρισμούς (τελείως αβυσμικούς) ότι το "θέμα των Ινδιάνων" αποσκοπεί στο να αφαιρέσει τα ιδιοκτησιακά δικαιώματα από τους μη Ινδιάνους, τους μικρούς αγρότες, καθώς και το δικαίωμά τους να ζουν στις αμφισβητούμενες περιοχές.

Αυτό είναι εντελώς αντίθετο με τις επίσημες θέσεις που προβάλλει το AIM και άλλες συνεταιριζόμενες ομάδες που δουλεύουν πάνω σε θέματα αμφισβητούμενων εδαφών. Το AIM επίμονα υποστηρίζει πως επιζητά γη κατεχόμενη από τις ΗΠΑ (π.χ. εθνικά πάρκα, δάση, λιβάδια) καθώς και αμφισβητούμενες εκτάσεις κατεχόμενες από εταιρίες. Οι μικροί κτηματίες θα επιτρέπεται να παραμείνουν και να διατηρήσουν τις ιδιοκτησίες τους στα πλαίσια συμφωνίας παροχής γης σε μετανάστες ή, σε μερικές υποθέσεις, θα πολιτογραφούνται.

Σε ό,τι αφορά τη μαύρη προπαγάνδα έχουν υπάρξει "πολυδιαφημισμένοι" ισχυρισμοί για βία, οι οποίοι μόλις ανασκευάστηκαν ξεχάστηκαν. Αυτοί οι ισχυρισμοί έχουν ενισχυθεί και από "διαρροές" των επίσημων κυβερνητικών πηγών ότι το AIM είναι "τρομοκρατική" οργάνωση. (Το παραπάνω είναι βασισμένο σε κατάθεση ενός μοναδικού πληροφοριοδότη, σε ακρόαση στην οποία δεν επιτράπηκε στην ηγεσία του AIM να καταθέσει και να κάνει εξέταση κατ'αντιπαράσταση.)

Η προπαγάνδα έφερε σε μεγάλο βαθμό το επιθυμητό αποτέλεσμα, επηρεάζοντας αρνητικά όχι μόνο την αντίληψη του μέσου Αμερικανού πολίτη για το AIM, αλλά και αυτήν της αντιπολίτευσης. Οι τελευταίοι έχουν πεισθεί τόσο ώστε να υιοθετούν τους χαρακτηρισμούς της κυβέρνησης πως οι εδαφικές απαιτήσεις των Ινδιάνων είναι "εξωπραγματικές", "ανέφικτες" και, σε τελική ανάλυση, μία "οργιώδης αδικία για όλους τους άλλους".

Καταστολή και εκκαθάριση

Έχοντας πετύχει την απομόνωση των ιθαγενών της Αμερικής που αγωνίζονται για την ελευθερία, οι μυστικές οργανώσεις της κυβέρνησης είναι ελεύθερες να εφαρμόζουν προγράμματα φυσικής καταστολής στις αμερικανικές "εσωτερικές αποικίες" ίδια με αυτά που εφαρμόστηκαν στο εξωτερικό. Από τη μια πλευρά, αυτό σήμαινε τη γενική φυλάκιση της ηγεσίας του κινήματος. Κυριολεκτικά κάθε γνωστός ηγέτης του AIM στις ΗΠΑ έχει φυλακιστεί είτε σε πολιτειακές ή σε ομοσπονδιακές φυλακές από (ή ακόμα και πριν) την επίσημη εμφάνιση της οργάνωσης το 1968, μερικοί δε επανειλημμένως. Αυτό, σε συνδυασμό με το χρόνο προφυλάκισης σε τοπικές φυλακές, το υψηλό κόστος των εγγυήσεων και των δικηγόρων, καθώς και το χρόνο που κρατούμενος περνάει υφιστάμενος μιας διαδοχής δικών

που φαντάζει ατελείωτη, αποσκοπεί στην εξάντληση των περιορισμένων πόρων του κινήματος, αλλά και στην αποδυνάμωση των στελεχών του. (Ένα παράδειγμα αυτής της αρχής σε λειτουργία είναι το εξής: παρά τη συμφωνία για ανακωχή που εξασφάλισε τη μη ποινική δίωξη του AIM και του λαού των Ινδιάνων που σχετίζονταν με την κατάληψη του Wounded Knee το 1973, το FBI προχώρησε στη συσσώρευση περισσότερων από 300.000 ξεχωριστές καταχωρήσεις φακέλων για δικαστική χρήση κατά των εν λόγω ατόμων. Ως αποτέλεσμα ο Russell Means, ένας από τους ηγέτες της κατάληψης, κατηγορήθηκε για περισσότερα από 140 ξεχωριστά αδικήματα και οι δίκες του επιβάρυναν τα επόμενα τρία χρόνια της ζωής του, προτού πάει στη φυλακή για ένα χρόνο. Υπάρχουν πολλές τέτοιες υποθέσεις.)

Ακόμα πιο κοντά στις ενέργειες των μυστικών υπηρεσιών των ΗΠΑ στο εξωτερικό είναι η φυσική καταστολή που διεξάγεται σε ένα άλλο επίπεδο αυτό της πλήρους εκκαθάρισης των στελεχών. Για παράδειγμα στην περίοδο μετά το Wounded Knee στον καταυλισμό των Lakota στο Pine Ridge της South Dakota, η ανεξάρτητη ερευνητριά Candy Hamilton απέδειξε πως τουλάχιστον 342 μέλη του AIM και υποστηρικτές του σκοτώθηκαν από τα τάγματα θανάτου, υποστηριζόμενα από το FBI. (Τα τάγματα θανάτου αυτοαποκαλούνταν GOONS, "Φύλακες του έθνους της Oglala".) Αυτό έγινε μεταξύ 1973-1976.

Σε σχέση με το πληθυσμό του καταυλισμού αυτή είναι μια αναλογία βίαιων θανάτων 12 με 14 φορές μεγαλύτερη από αυτή που κυριάρχησε στο Detroit, την επονομαζόμενη "αμερικανική πρωτεύουσα των δολοφονιών". Με μια πιο πολιτική έννοια είναι μεγαλύτερη από αυτή των βίαιων θανάτων που συνέβησαν στην Ουρουγουάη κατά την διάρκεια της εκεί καταστολής των αντί-Τυραμάτων, στην Αργεντινή κάτω από τη χειρότερη από τις διαδεχόμενες εκεί χούντες ή το Ελ Σαλβαδόρ σήμερα. Οι στατιστικές είναι μπορούν να συγκριθούν μόνο με αυτό που έγινε στη Χιλή στα άμεσα επακόλουθα του πραξικοπήματος του Πινοσέτ.

Όπως είναι σήμερα η κατάσταση στο Ελ Σαλβαδόρ, όπου η κυβέρνηση του Ρήγκαν υποστηρίζει πως στην αστυνομία υπάρχει έλλειψη προσωπικού και εξοπλισμού με σκοπό να αναγνωρίσει μέλη των ταγμάτων θανάτου, έτσι και το FBI -που βαρύνεται με μείζονα εγκλήματα σε καταυλισμούς- επικαλέστηκε την "έλλειψη ανθρώπινου δυναμικού" στην εξιχνίαση της μακράς λίστας των δολοφόνων που σχετίζονται με ανθρώπους του AIM. (Στην περιοχή του Pine Ridge υπήρχε μεγαλύτερη πληθώρα πρακτόρων του FBI από οπούδήποτε αλλού στη χώρα κατά την περίοδο αυτή.)

Από τους μέχρι σήμερα επιβεβαιωμένους φόνους, κανείς δεν έχει εξιχνιαστεί. Από την άλλη, το FBI δεν αντιμετώπισε προβλήματα στο να αναγνωρίσει και να "φέρει στο φως της δικαιοσύνης" ανθρώπους του AIM κατηγορούμενους για φόνο. Το πιο φημισμένο παράδειγμα είναι του Leonard Peltier: κατηγορήθηκε για το φόνο δύο πρακτόρων του FBI στο Pine Ridge το 1975. Διώχτηκε για κάτι που το ίδιο το FBI όρισε ως "το μεγαλύτερο ανθρώποκνηνητό στην ιστορία", καταδικάστηκε σε μια δίκη -απάτη, όπως προέκυψε και σήμερα εκτίει ποινή κάθειρξης δις ισόβια.

Πιο κοντά σε αυτή τη λογική των αρχών ήταν η υπόθεση της Anna Mae Pictou Aquash, μιας νεαρής γης φυλής των Micmac που δούλευε για

το AIM στο Pine Ridge. Ο ομοσπονδιακός πράκτορας David Price (που ήταν αναμειγμένος στις δολοφονίες των Mark Clark και Fred Hampton - ηγετών των Μαύρων Πανθήρων - στο Σικάγο το 1969 και που πιο πρόσφατα συμμετείχε σε παραστρατιωτικές επιχειρήσεις της Δημοκρατίας της Νέας Αφρικής) της είπε ξεκάθαρα: "Θα πεθάνεις μέσα σε ένα χρόνο". Το σώμα της Aquash βρέθηκε σε λιγότερο από έξι μήνες, παρατημένο σε μια ρεματιά στα βορειοανατολικά του καταυλισμού.

Ένας ανεξάρτητος παθολόγος διαπίστωσε πως ο θάνατός της οφείλονταν σε μια σφαίρα διαμετρήματος 38mm η οποία τρύπησε το πίσω μέρος του κεφαλιού της από κοντινή απόσταση, ενώ ο παθολόγος της κυβέρνησης προσπάθησε να συγκαλύψει το γεγονός.

Το Pine Ridge δεν είναι ο μόνος τόπος στον οποίο διεξάγεται αυτός ο μυστικός πόλεμος. Ο Richard Oaks, ηγέτης της κατάληψης του νησιού του Αλκατράζ το 1970 από τους "Ινδιάνους όλων των Φυλών", πυροβολήθηκε και σκοτώθηκε στην Καλιφόρνια τον επόμενο χρόνο. Λίγο αργότερα ο Hank Adams, ηγέτης της οργάνωσης για τα αλιευτικά δικαιώματα στην Ουάσινγκτον, πυροβολήθηκε στο στομάχι. Ο Larry Cacuse, Ναβάχο ηγέτης του AIM, δολοφονήθηκε στην Αριζόνα το 1972. Το 1979 ο ηγέτης του AIM John Trudell ετοιμαζόταν να εκφωνήσει λόγο στην Ουάσινγκτον. Μέλη του FBI τον προειδοποίησαν πως αν τον εκφωνούσε θα υπήρχαν "συνέπειες". Ο Trudell όχι μόνο εκφώνησε το λόγο του, καθώς και τις ΗΠΑ να φύγουν από τη Β. Αμερική, αλλά έκαψε και την αμερικανική σημαία. Την ίδια νύχτα η γυναίκα του, η πεθερά του και τα τρία παιδιά του κήκαν ζωντανό "μυστηριωδώς" στο σπίτι τους, στον καταυλισμό του Duck Valley στην Νεβάδα.

Συμπέρασμα

Αυτό που εξιστορήθηκε εδώ δεν είναι παρά ένα μικρό κομμάτι της μεγάλης κλίμακας των γεγονότων -συμβάντων και ως πρόθεση είχε να παρουσιάσει τις πολύ ευρύτερες μορφές των μυστικών δραστηριοτήτων που καταφέρονται ενάντια στο Αμερικανικό Ινδιάνικο Κίνημα για σχεδόν πάνω από μία δεκαετία. Σκοπός τους ήταν να αποκτήσει ο αναγνώστης καλύτερη αντίληψη των ομοιοτήτων ανάμεσα στις κρυφές επιχειρήσεις των ΗΠΑ στο εξωτερικό και αυτές που διεξάγονται στο εσωτερικό. Οι παραλληλισμοί δεν είναι τόσο ευκρινείς όσο συνήθως φαίνονται. Επί πλέον, να εξοικειωθεί περισσότερο με το "γιατί" τέτοιων περιστασίων. Να κατανοήσει πως η απελευθέρωση των ιθαγενών της Αμερικής συνδέεται με τους ευρύτερους παγκόσμιους αντιιμπεριαλιστικούς αγώνες που διεξάγονται αλλού, όπως υποδεικνύει και το απόσπασμα του Kwame Toure. Το AIM αποτελεί την ίδια μορφή απειλής στο status quo των ΗΠΑ με τα κινήματα απελευθέρωσης της γης στην Ασία, τη Λατινική Αμερική, την Αφρική και τη Μέση Ανατολή.

Αυτή η κατάσταση, η τόσο λίγο γνωστή στην Αμερική, έχει αναγνωριστεί σε μέρη τόσο διαφορετικά όπως η Νικαράγουα, το Βιετνάμ, η Λιβύη, το Ιράν, η Κούβα, η Μοζαμβίκη, η Ιρλανδία, η Παλαιστίνη και η Ελβετία μέσω της δουλειάς του Διεθνούς Συμβουλίου Ινδιάνικων Συνθηκών. Είναι καιρός να συνειδητοποιηθεί πλήρως και από αυτούς που ανήκουν στην πλατεία προοδευτική (sic) αντιπολίτευση στις ίδιες τις ΗΠΑ.

Από το Arm the Spirit